

ณัฐยา ตีรกรวิไล

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 1099

วัยแสนสาแหรกขาว

เขียนโดย ณัฐยา ศิรกรวิไล

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2559

ราคา 285 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ณัฐยา ศิรกรวิไล.

วัยแสนสาแหรกขาว. -- กรุงเทพฯ : สถาพรบุ๊คส์, 2559.

500 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-00-2459-9

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : สุริยกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : วริษฐา ศรีธัญรัตน์ พิสูจน์อักษร : กัญญาภัทร สุขจินดา, บุญเอก พงกษาวัฒนา

ออกแบบปก : อิศรพงษ์ ไกรเชิงฤทธิ์, กฤษฎา รอดหลง รูปเล่ม : วุฬาลักษณ์ เศษรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลภิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัตธนา โลภิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : อธิญาภัทร์ พองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจศยา โลภิตสถาพร หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารินา ศิริบุญ

คณะที่ปรึกษา

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์ ที่ปรึกษาด้านกฎหมาย : อนกร กองเพ็ง

สั่งซื้อโดยตรงทางช่องทางนี้

• เว็บไซต์ : www.satapornbooks.com

• ไลน์ : [satapornbooks](https://www.satapornbooks.com), [satapornbooks2](https://www.satapornbooks2.com)

• บูธจำหน่ายหนังสือสถาพรบุ๊คส์

• บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า

แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ : 0 2940 3855 ต่อ 41 หรือ 63 โทรสาร 0 2940 3970

ONLY @ SPB
WWW.SATAPORNBOOKS.COM

กองบรรณาธิการ : satapornfantasy@gmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียด

การชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนิยม

"เรื่องสะท้อนสังคม...แต่ரசชาคิสนุก"

คนไทยมีความเชื่อว่า ถ้าเด็กมีปัญหาแล้วไปพบจิตแพทย์คือบ้า แต่จริงๆ แล้วมันไม่ใช่ การพบจิตแพทย์คือการดูแลรักษาแล้วแก้ไขปัญหา ในเรื่องนี้เราอยากบอกกับสังคมว่า มันมีปัญหานะ วิธีการแก้ไข คือต้องศึกษาปัญหานั้น แล้วแก้ไข เด็กที่มีปัญหาเอามาอยู่ใกล้ๆ ตัว อย่า ผลักเขาออกไปให้พ้นตัวเรา

เด็กที่มีปัญหาถูกละเลยโดยการให้ลาออกไปจากโรงเรียน ทำ อย่างนี้ไม่ใช่การช่วยเหลือเด็ก เป็นการสร้างปัญหาให้เพิ่มขึ้นในสังคม

สุดท้ายแล้วเรื่องก็จะสื่อถึงผู้ปกครองว่า ถ้ามีปัญหาลงต้องแก้ไข ไม่ใช่โยนให้เป็นเรื่องของครู ทุกคนที่อยู่รอบข้างเด็กๆ มีส่วนรับผิดชอบ ทั้งสิ้น

พ่อแม่ อย่าไปผลักดันให้ใคร ลูกของเรา เราต้องฉวยไว้ และ ช่วยเหลือเขา

ถึงเป็นเรื่องสะท้อนสังคม แต่รับรองว่าரசชาคิสนุก อยากทำเป็น ละครเพื่อให้ผู้ชมได้มุมมองชีวิตในยุคปัจจุบัน ทีมงานมาสเตอร์วัน ซึ่งเป็น ผู้สร้างละครเรื่องนี้ เติบโตกันทุกคน

สมรักษ์ ณรงค์วิชัย

ผู้บริหารสถานวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3

คำนิยม

ไฉนชื่อ *วัยแสนสาหรักขา* มาตั้งแต่วันแรกที่พินท์มาบอกว่า อยากลองทำงานด้วยกัน แล้วก็มีพล็อตเรื่องนี้ขึ้นมา แล้วเราก็ตกลงจะทำเรื่องนี้นั่น ตั้งแต่ครั้งแรก ทั้งที่ตอนนั้นรู้แค่พล็อตคร่าวๆ ยังไม่เป็นเรื่องย่อหรือบทละครเลย ด้วยความที่ผมเองชอบคูหนัง ซีรีส์ ที่มาจากชีวิตจริง (Based on true story) เพราะรู้สึกที่เราจับต้องได้ ศึกษาได้ เข้าใจได้ พอได้พูดถึงปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน มันไม่ได้อยู่แค่ใกล้ตัว แต่มันอยู่ติดกับตัวเราเกือบทุกคน ไม่ว่าจะถามใคร ทุกคนเคยเจอมาเกือบหมด ไม่ว่าจะเป็นกับคนในครอบครัวหรือคนรู้จัก และปัญหาก็มีเยอะแยะมากมาย จากที่เราได้ไปเก็บข้อมูล สัมภาษณ์ บางเคสรุนแรงมากกว่าที่เรานำเสนอหลายเท่า

การทำละครเรื่องนี้ บอกได้เลยว่ายากมากแต่ก็สนุก เพราะเหมือนทำ Thesis จริงๆ ต้องพร้อมที่จะเรียนรู้อะไรใหม่ๆ ตลอดเวลา เพราะนอกจากพินท์กับทีมเขียนบทต้องศึกษาข้อมูลเชิงลึกของเด็กที่มีปัญหาแล้ว ทางเราเองก็ต้องศึกษาค้นคว้าเหมือนกัน เพื่อให้เข้าใจตรงกันและนำเสนออย่างถูกต้องที่สุด เพราะเราไม่อยากทำละครที่แค่สะท้อนสังคม แต่อยากชี้้นำให้เห็นแนวทางแก้ไขให้แกสังคมด้วย

นิยายเรื่องนี้นำเสนอให้คนอ่านเข้าใจได้แบบง่ายๆ ได้ทั้งความสนุก ความรู้ และมีข้อคิดค่าคมสอดแทรกไปด้วยตลอด ทั้งที่บางปัญหามันเข้าใจยากนะ แต่พอได้อ่านเรื่องนี้แล้ว ทำให้เราเข้าใจมากขึ้น และทำให้อยากไปหาข้อมูลเพิ่มเติมเติมอีก กว่าจะมาเป็นทั้งนิยาย บทโทรทัศน์ จนกระทั่งละครเรื่องนี้ น่าจะเป็นอีกหนึ่งเรื่องหนึ่งที่มีที่ปรึกษา ผู้เอื้อเฟื้อข้อมูล ผู้มีส่วนร่วม และผู้ที่ต้องขอขอบคุณเยอะมากจริงๆ ผมขอขอบคุณทุกคนมา ณ ที่นี้ด้วยนะครับ

และต้องขอขอบคุณพินท์ที่ได้หยิบยื่นเรื่องนี้มาให้ผมได้ลองอ่านและทำเป็นคนแรก ผมรู้ว่าพินท์รักเรื่องนี้มาก บอกเลยว่าผมเองก็รักเรื่องนี้ไม่แพ้กัน รออ่านและทำภาคต่อๆ ไปอยู่นะครับ ☺

นิติภัทร์ เอื้อวัฒนสกุล

ผู้บริหารบริษัท มาสเตอร์ วัน วิดีโอ โปรดักชั่น จำกัด

คำนิยม

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สะท้อนสังคมในยุคปัจจุบันได้ดี เป็นเรื่องที่ยาก
และท้าทายมากสำหรับจ๊ะ เพราะต้องสวมบทบาทเป็นนักจิตวิทยา เรา
ต้องไปศึกษาหาข้อมูล พูดยุกับนักจิตวิทยาจริงๆ เพื่อให้เข้าใจจริงๆ ว่า
นักจิตวิทยาเป็นอย่างไร มีหน้าที่อะไร มีวิธีคิดหรือวางตัวอย่างไร ซึ่ง
ตัวละคร 'ทรายทิพย์' กำลังทำ Thesis ปรินญาโทอยู่ ยังถือว่าเป็น
นักจิตวิทยาฝึกหัด ก็จะเลยเหมือนได้เรียนรู้ไปพร้อมกับตัวละครนี้จริงๆ

บางฉากมีอารมณ์ร่วมมาก อยากจะร้องไห้ไปด้วย แต่ต้องห้าม
มีน้ำตาให้เห็น หรือแม้แต่การวางตัว ท่าทาง บุคลิกในฉากที่ต้องเจอ
กับเด็กๆ ที่มีปัญหา เพราะต้องทำให้เด็กมีความคุ้นเคยใกล้ชิดกับเรา
พวกเค้าจึงกล้าที่จะพูด กล้าที่จะเปิดโลกของเค้ากับเรา

เพราะปัญหาที่ผู้ใหญ่หลายๆ คนมองเป็นเรื่องเล็กๆ แต่สำหรับ
เด็กๆ มันคือโลกทั้งใบของพวกเค้า ปัญหาของพวกเค้ามันไม่ใช่แค่หน้าที่
ของใครคนใดคนหนึ่งที่ต้องแก้ไข แต่เป็นหน้าที่ของทั้งพ่อ แม่ ครอบครัว
รวมถึงครูที่โรงเรียนที่ต้องช่วยกันเพื่อสังคมของเรา

สุดท้ายแล้ว ทั้งนิยายและละครเรื่องนี้ นอกจากจะให้ความบันเทิง
แล้ว ยังให้ความรู้ ความเข้าใจ วิธีปฏิบัติ และสอดแทรกเรื่องราวความ
รัก ความอบอุ่นตลอดทั้งเรื่อง เด็กดู/อ่านได้ แต่ถ้าผู้ใหญ่ดู/อ่านด้วย ก็
จะดีมากค่ะ :)

จิตตาภา แจ่มปฐม

นักแสดงนำหญิง ผู้สวมบท 'ทรายทิพย์'

คำนิยม

เด็กและเยาวชนจะต้องเติบโตไปเป็นกำลังสำคัญของชาติ จะ
เติบโตไปในทิศทางใด ปัจจัยสำคัญที่สุดคือพื้นฐานครอบครัว แน่นอนว่า
ความรักของคนสองคน...เราไม่อาจคาดเคาได้ เพราะฉะนั้นหากเรารู้ว่า
ปัญหาการหย่าร้างของพ่อแม่จะส่งผลต่อเด็ก เราจึงควรมีวิธีการป้องกัน
และเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนเด็กอย่างไร...ให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ
ก่อนหน้าที่ผมจะได้เป็นส่วนหนึ่งของ *วัยแสนสาแหรกขาด* ผม
ไม่เคยสังเกตว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่ทำให้เด็กมีปัญหา แต่หลังจากได้เข้ามา
ถ่ายทำ ได้ดูบทละครที่มาจากบทประพันธ์ซึ่งมาจากการลงพื้นที่ไปสำรวจ
ข้อมูลของพื้นที่ด้วยตัวเอง ก็ทำให้เห็นว่า...แท้จริงแล้วครอบครัวที่
แตกแยก...มีผลต่อเด็กมากกว่าที่เราคิดไว้มาก!

ผมเชื่อว่าเรื่องนี้จะทำให้ทุกคนเข้าใจในคว้เด็กๆ ที่มีปัญหามาก
ยิ่งขึ้น ไม่ได้มองเพียงแค่ความประพฤติที่ไม่ดีของพวกเขา แต่มองไปยัง
ต้นเหตุที่ทำให้พวกเขาแสดงออกแบบนั้น และอยากให้ทุกคนมองย้อน
กลับไปยังครอบครัว...จุดที่เล็กที่สุด...แต่เป็นส่วนสำคัญที่สุดที่จะทำให้
สังคมเติบโตอย่างเข้มแข็ง

ถึงแม้พวกเรานักแสดงและทีมงานจะไม่ได้ลงพื้นที่ไปช่วยเหลือ
เด็กเหล่านี้อย่างจริงจัง แต่พวกเราเชื่อว่า...ละครเรื่องนี้...หนังสือเล่มนี้...
จะต้องมีประโยชน์ต่อสังคมไม่มากนักน้อย

วัยแสนสาแหรกขาด...เรื่องราวของเด็กๆ...ที่ผู้ใหญ่...ควรอ่าน!

ธีรเดช เมธาวรายุทธ

นักแสดงนำชาย ผู้สวมบท 'ชวนากร'

คำนำนักเขียน

การเขียนเรื่อง วิทยาสาแหกรขาด คือ 'ความท้าทายขั้นสูงสุด'
ตั้งแต่เริ่มต้นอาชีพนักเขียนบทละครโทรทัศน์

'ท้าทาย' เพราะเป็นการเขียนแนว 'จิตวิทยาวัยรุ่น' บวกเข้ากับการแก้ปัญหาของควนำเรื่องในแนว 'สร้างคำถามและสืบหาคำตอบ' ในแบบที่เราไม่เคยเขียนมาก่อน

ความท้าทายที่ตามมาด้วยการทำงานอันแสนหนักหน่วงแต่แทรกไว้ด้วยความสนุกสนาน บทละครเรื่องนี้เราเขียนกันห้าคน และมีผู้ช่วยประจำทีมอีกหนึ่งคน เราต้องเริ่มตั้งแต่หาข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักจิตวิทยาทั้งในประเทศไทยและเพื่อนที่เป็นนักจิตวิทยาอยู่ต่างประเทศ หลังจากได้ข้อมูลแล้ว เราจึงเริ่มลงมือเขียนบท

การทำงานเป็นทีมมีข้อดีคือ เราได้ความคิดอันหลากหลาย แต่ความยากคือ การรวมความหลากหลายนั้นให้เป็นหนึ่งเดียว เริ่มต้นเราต้องประชุมวางโครงละเอียดละออ เพื่อให้ทีมแยกย้ายกันไปลงบทแล้วส่งมาให้คิดค้นปรับ แก่ เกลา จนทุกตอนออกมาเหมือนเขียนจากคนหนึ่งเดียว จากนั้นส่งให้ **คุณเกศนิ** ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาอยู่ที่แคนาดา อ่านตรวจทานเพื่อความถูกต้องของข้อมูล ก่อนจะส่งให้ **คุณเอิน** ผู้จัดละคร ซึ่งอาจจะมีปรับแก้กันอีกหนึ่งรอบ

โดยสรุป การทำงานบทเรื่องนี้ค่อนข้างใช้เวลามาก แต่สุดท้ายแล้ว ทีมบททุกคนมีความสุขและภูมิใจ การนำบทละครโทรทัศน์มาปรับเป็นนิยาย คิฉน์ได้รับความช่วยเหลือจาก **คุณยุ้ย-กุลทรัพย์ เอี่ยมจิตกุล** ที่เข้ามาแปลงร่างจากบทละครโทรทัศน์เป็นนิยายเล่มนี้ โดยยังคงไว้ซึ่งหัวใจและจิตวิญญาณของความเป็น **วิทยาสา** อย่างครบถ้วน

สุดท้าย คิฉน์ขอขอบคุณผู้คนมากมายที่ทำให้งานชิ้นนี้สำเร็จเสร็จสิ้นอย่างไม่คาดฝัน

ขอบคุณ... **พี่มิม พี่ดี ตา** และ **แว่น** ทีมบทของฉัน ที่คอยหลบคนนอน
ต่อสู้อย่างช่วยกัน และเราจะสู้กันต่อไป

ขอบคุณ... **หนิง** และ **กระแต** ที่ปรึกษาเฉพาะกิจและกำลังใจสำคัญของทีม

ขอบคุณ... **พันตำรวจเอก วินัย ธงชัย** นักจิตวิทยาคลินิก โรงพยาบาล
ตำรวจ อุปนายกสมาคมนักจิตวิทยาคลินิกไทย
คุณศรารัตน์ ชัยจินดา นักจิตวิทยาชำนาญการกองบริการทาง
การแพทย์ กรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม
อาจารย์ ดร.ณัฐสุตา เต้พันธ์ หัวหน้าศูนย์สุขภาพทางจิต และ
อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา คณะจิตวิทยา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คุณเกศณี บรม นักจิตวิทยาการปรึกษาวัยรุ่นและครอบครัว
เขตการศึกษาที่ 63 รัฐบาลโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา

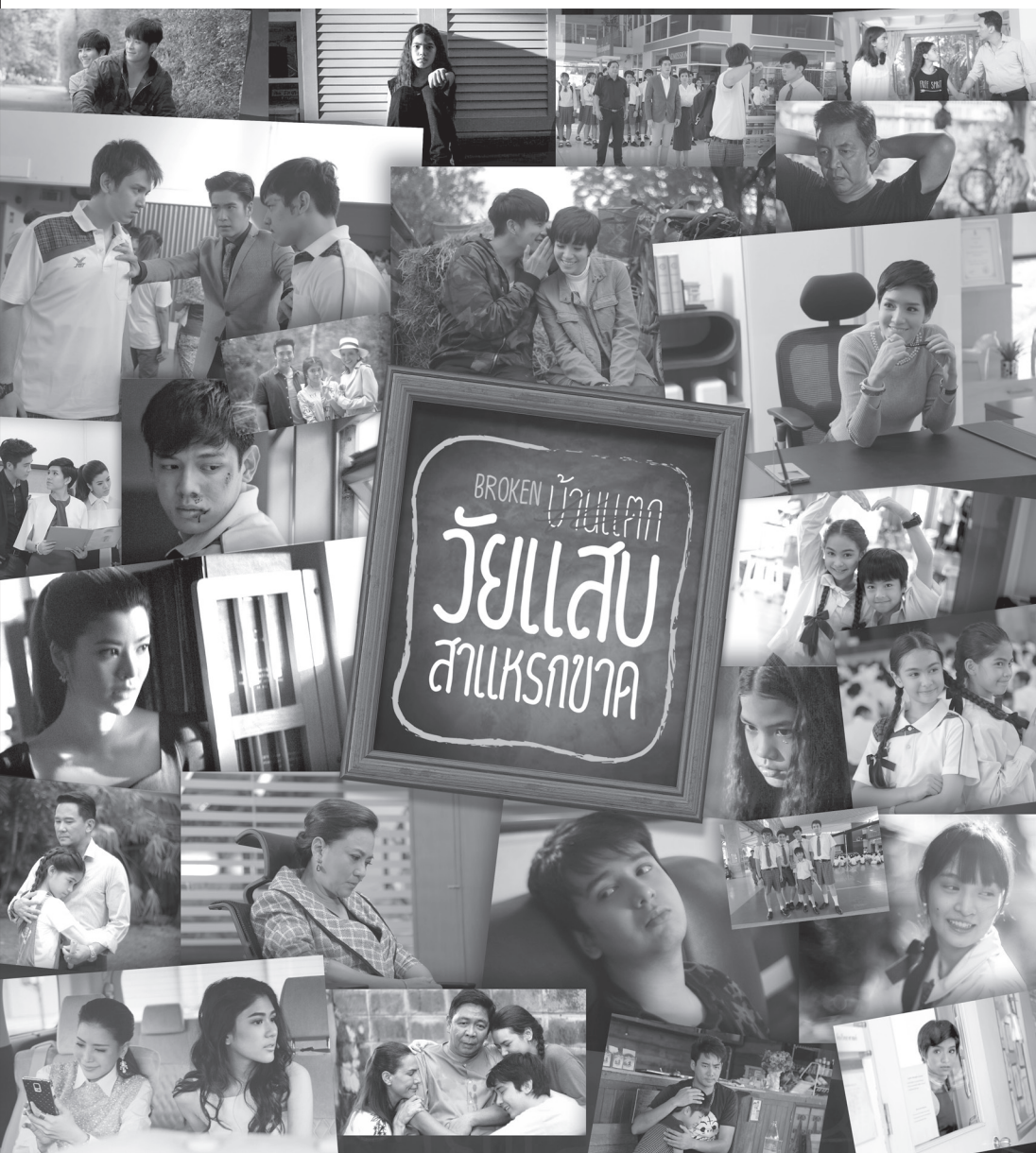
ขอขอบพระคุณ **ช่อง 3** และ **คุณสมรักษ์ ณรงค์วิชัย** ที่เห็นความสำคัญ
ของครอบครัวและเปิดโอกาสให้ฉันกับทีมได้เขียนบทละคร
โทรทัศน์เรื่องนี้

ขอบคุณจากใจ
ณัฐยา ตีรกรวิไล

ห ม า ย เ ห ตุ ส ำ น ัก พ ิ ม พ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละครและอรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนา
ที่จะส่งเสริมพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

ถ้าผู้ใหญ่เอาแต่ 'หันหน้าหนีปัญหา'
ไม่กล้าเข้าไปแตะต้องมัน เด็กๆ คงไม่รู้จะคุยกับใคร
สุดทำงานปัญหาที่สะสมก็แสดงออกมาทางพฤติกรรม
จนทำให้ตัวเองและสังคมเดือดร้อน

— ชวภากร

CHAPTER 01

"หลายปีที่ผ่านมา ประเทศไทยมีอัตราการหย่าร้างเพิ่มสูงขึ้น

ต่อเนื่อง จำนวนเด็กที่ต้องเติบโตท่ามกลางความแตกแยกเพิ่มตามไปด้วย ทำให้ฉันสนใจทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับผลกระทบต่อเยาวชนปัญญาและ เชาว์อารมณ์ในเด็กที่ครอบครัวหย่าร้างค่ะ" ร่างบางกวาดตามอง ปฏิริยาของอาจารย์ทั้งสาม ในขณะที่ตัวเองยืนอยู่กลางห้อง ดวงตาของเธอฉายแววประหม่าเมื่ออาจารย์นั่งนิ่ง ไม่ปรักปรำพุคะไรออกมา

"ปัญหาเด็กและเยาวชนเป็นภาพสะท้อนของสังคม...ปัญหาของ พวกเขาเป็นกระจกสะท้อนให้ผู้ใหญ่อะไรอย่างเรามองเห็นความบกพร่องของตัวเอง" ตัวอักษรตัวหนาและใหญ่บนจอโปรเจกเตอร์ แสดงถึงความสำคัญ ของประโยคนี้ที่ทนายทิพย์ นักศึกษาปริญญาโท คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งของรัฐ พยายามพรีเซ็นต์ให้อาจารย์ทั้งสามท่านเห็นถึงความชัดเจนและทิศทางของหัวข้อวิทยานิพนธ์ของเธอ

ทว่าอาจารย์ก็ยังเงียบอยู่อีก ทนายทิพย์หรือทนายเริ่มหน้าเงือนเล็กน้อย แต่ก็ทำใจสู้เสื่อฮึกขึ้นอีกครั้ง อ้าปากจะรายงานต่อ แต่จู่ๆ อาจารย์พลอย หนึ่งในอาจารย์ที่ขึ้นชื่อว่าเฮียบที่สุดในภาควิชาก็เอ่ยขึ้นเสียก่อน

"คุณทนายทิพย์ เนื้อหาในวิทยานิพนธ์จะมีกรณีศึกษาของเด็กที่อยู่

ในครอบครัวหย่าร้างด้วยหรือเปล่า"

"มีค่ะ เป็นกรณีศึกษาที่ฉันเคยทำตอนฝึกงาน เอมารวมกับกรณีศึกษาของเพื่อนๆ และพี่ๆ ที่เคยเทรนกันมาค่ะ" หญิงสาวตอบอาจารย์รู้สึกใจชื้นขึ้นมากที่มีสัญญาณตอบรับ แคมอาจารย์พลอยก็พยักหน้ารับรู้ ทำท่าเหมือนจะพอใจ

ทว่าสิ่งดีๆ ในความคิดของทรายทิพย์ต้องสะดุด เมื่ออาจารย์สุทิน อาจารย์หนุ่มที่ไม่ค่อยมีความนิยมในหมู่นักศึกษาเท่าไรเอ่ยชัดขึ้น

"ผมคิดว่า กรณีศึกษาเก่าๆ ตามที่คุณคิดไว้มันยังไม่เพียงพอ คุณควรจะหากรณีศึกษาพิเศษสำหรับการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้โดยเฉพาะ"

ทรายทิพย์ได้ยินเช่นนั้นก็หุบยิ้มที่เริ่มกว้างลงทันที หญิงสาวลอบทำสายตาไม่พอใจอาจารย์สุทินที่ชัดเรื่องขึ้นมา

"ผมว่าคุณควรจะโฟกัสที่เด็กในครอบครัวหย่าร้างที่ยังเรียนอยู่ตามไปเก็บข้อมูลในโรงเรียนได้ยิ่งดี" อาจารย์สุทินเอ่ยต่อ และทรายทิพย์ก็เริ่มจะสังหรณ์ใจไม่ค่อยคึกกับความยุ่งยากที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เธอหันไปทางอาจารย์พลอย รอคว่าอาจารย์ผู้ทรงอำนาจในการตัดสินใจการศึกษาของเธอจะว่าอย่างไร

"อาจารย์ว่าไงครับ" อาจารย์สุทินหันไปถามอาจารย์พลอยซึ่งยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะก้มลงมองเนื้อหาวิทยานิพนธ์ของทรายทิพย์

ทรายทิพย์รู้สึกว่อากาศในห้องเย็นลงกว่าเดิม เวลาที่ดูเหมือนจะนานผิดปกติด้วย อาจารย์พลอยเพิ่งจะพลิกเอกสารของเธอไปไม่กี่แผ่นเท่านั้น แต่หญิงสาวกลับรู้สึกว่ามันนานเหมือนผ่านไปหลายชั่วโมง

'เพียง!... ขอย่อ! ให้อาจารย์เห็นด้วยกับอาจารย์สุทินเลย' หญิงสาวคิดและแล้วในที่สุดอาจารย์พลอยก็เงยหน้าขึ้น ทรายทิพย์มองอาจารย์อีกสองคนที่เหลือ ซึ่งก็ทำท่าอยากจะทำคำตอบพอๆ กัน

"อาจารย์ขอสรุปแบบนี้ให้คุณทรายทิพย์ เพื่อทำให้ข้อมูลทันสมัยและไม่กระจัดกระจายจนเกินไป ถ้าคุณหาโรงเรียนที่จะเข้าไปศึกษาเด็กกลุ่มนี้ได้ หัวข้อนี้ก็ผ่าน"

"ค่ะ?" ทรายทิพย์ตกใจแต่ก็พูดได้แค่นั้น ในแววตาของเธอเวลานี้สะท้อนภาพของอาจารย์พลอย ซึ่งมองเธอด้วยสายตาเฉียบขาด ในขณะที่

อาจารย์อีกสองคนพยักหน้าเห็นด้วย

"ว่าไงคุณทราย คุณทำได้หรือเปล่า" อาจารย์สุทินหันมาถามย่า ทรายทิพย์อีกอึก รู้ทั้งรู้ว่านี่คือปัญหาใหญ่ที่ตัวเองต้องเผชิญ และ ก็รู้อยู่เต็มอกว่าตัวเองไม่แน่ใจ แต่กลับพยักหน้าอย่างแข็งขัน แถมเธอยัง ได้ยินเสียงตัวเองพูดว่า

"ทำได้ค่ะ แค่เข้าไปเก็บข้อมูลในโรงเรียนไม่น่ายาก ถ้าอาจารย์ให้ หัวข้อผ่าน พรุ่งนี้ก็พร้อมเริ่มหาข้อมูลได้เลยค่ะ!"

อาจารย์ทั้งสามทำท่าพอกพอใจ ในขณะที่ทรายทิพย์เริ่มอยากจะ หัวเราะทั้งน้ำตา ในใจเธอคิดว่า

'แล้วฉันจะไปหาที่ไหน ตัวอย่างที่อาจารย์ต้องการ ฮือ...'

ที่โรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษา...

"โรงเรียนเปี่ยมคุณของเรา มุ่งเน้นทั้งในด้านวิชาการและจริยธรรม" พิธีกรหญิงฟังเพลงพักหน้ารับ ขณะที่ ชวนากร พูดต่อว่า

"ในฐานะรองผู้อำนวยการที่กำลังจะเข้ามารับหน้าที่ดูแลโรงเรียน ต่อจากคุณแม่ ผมยังคงยึดถือแนวคิดนี้ไว้เหมือนเดิม...เด็กของเราไม่ใช่ คนเก่งอย่างเดียว แต่ต้องเป็น 'คนดี' เป็นคนที่มีคุณภาพในสังคม" พูด จบชวนากรก็เมื่อยอ้อมแห่งความเชื่อมั่น ด้วยรูปลักษณ์ที่ทันสมัย ใบหน้า หล่อตีแนวเกาหลี ท่าทางของเขาจึงทำให้พิธีกรหญิงอคมองคู่ด้วยความ ชื่นชมมากๆ ไม่ได้

โรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษาเป็นโรงเรียนขนาดกลาง มีชื่อเสียงด้านการดูแลเอาใจใส่นักเรียน บรรยาการผสมกับเป็นสถานศึกษาที่ทรงภูมิ ให้ความรู้สึกเคร่งขรึมและทรงพลัง ทั้งสภาพแวดล้อมยังสะอาดสะอ้าน ชวนากรในฐานะรองผู้อำนวยการโรงเรียนกำลังให้สัมภาษณ์อยู่ที่มุมหนึ่ง หน้าตึกเรียน ท่าทางของชายหนุ่มแสดงถึงความมุ่งมั่น และมีไฟในการทำงานพัฒนาด้านการศึกษาอย่างเต็มเปี่ยม

"คุณกรยังอายุน้อย ต้องขึ้นมาเป็นผู้บริหารโรงเรียนแบบนี้ มีปัญหา เรื่องการทำงานกับครูที่อายุมากกว่าเราหรือเปล่าคะ" พิธีกรถามต่อ

"ไม่มีครับ ผมอยู่ฝ่ายบริหาร ส่วนฝ่ายวิชาการมี..." ชวนากรทำท่า

ลังเลเล็กน้อย ก่อนจะพูดถึงชื่อที่ไม่ค่อยอยากพูดเท่าไร

"ส่วนฝ่ายวิชาการก็มีคุณอำนาจ เป็นครูใหญ่คอยดูแล เราแบ่งงานกันชัดเจน จึงไม่มีปัญหาในการทำงานครับ" ชวนกรยิ้มรับนิคๆ ก่อนที่พิธิกรจะหันมาพูดต่อ

"คนที่ต้องการส่งบุตรหลานมาเรียนในโรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษา ได้ยินแบบนี้แล้วคงจะสบายใจนะคะ"

พิธิกรหันกลับมาพูด เธอยิ้มกว้างชนิดไม่กลัวตื่นกตาออกมาบิ๊วอ่อน แฉก้วยฟันเรียงสวยราวกับเมล็ดข้าวโพด พิธิกรส่งยิ้มไปทางกล้องที่กำลังถ่ายอยู่ แล้วหันไปมองรอบๆ โรงเรียนอีกครั้งอย่างมีความสุข ก่อนจะพูดต่อว่า

"สำหรับวันนี้รายการ 'โรงเรียนข้างบ้าน' ต้องขอลาไปก่อนนะค่ะ สวัสดีค่ะ" พิธิกรสาวยกมือไหว้อย่างสวยงาม

ทว่าทันทีที่กล้องหยุดถ่าย ก็มีเสียงเฮโลดังขึ้น เป็นเสียงเชียร์ของนักเรียนชาย และเสียงตกใจของนักเรียนหญิง เมื่อแรกชวนกรตกใจไม่แพ้คนอื่น แต่ก็รู้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น เขารีบหันไปทาง แแปม เลขานุการของตัวเอง ซึ่งกำลังเดินเข้ามาพอดี

ชวนกรยิ้มให้พิธิกรสาวที่ทำท่าอวยากรู้อยากเห็นในเหตุการณ์ เขาตั้งใจโปรยเสน่ห์เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

"เคียวคุณแปม เลขฯ ของผมจะพาทีมงานไปทานอะไรที่โรงอาหารนะครับ ทางเราได้เตรียมอาหารรับรองไว้แล้วหลายอย่างครับ" ชวนกรและแปมต้อนรับทีมงานทุกคนไปทางโรงอาหาร พอทีมงานทยอยเดินออกไป ชายหนุ่มก็หันมาทางเลขฯ แล้วกระซิบว่า

"คุณแปมดูแลให้ดี ห้ามพวกนี้เข้าใกล้โรงยิมเป็นอันขาด!"

"ค่ะ" แปมรับปากแล้วกุกุจอจัดการทำตามคำสั่ง

ส่วนชวนกรก็หน้าเครียดทันที จากนั้นรีบเดินตรงไปทางโรงยิม

ที่โรงยิมเนเซียน...

ถวายเป็นชัย และ แคนไท สองนักเรียนตัวแสบกำลังมีเรื่องชกต่อยกัน ถวายเป็นชัย หรือ หวาย โดนตีบอย่างแรง ตัวกระเด็นไปกระแทกเข้ากับบอร์ด

ล้มลง แคนไทพุ่งเข้าไปหาด้วยความคะนอง และอัดเข้าที่หน้าหายใจเต็มๆ ดังพลั๊ก! หายใจหน้าหันไปตามแรงชน แต่พยายามเอาศอกยันไว้เพราะไม่อยากสวน แคนไทไม่ยอม ยกมือดันแขนหายใจและรื้อหมัดใส่ไม่ยั้ง โคนข้างพลาค้าง สถานการณ์ซุลมุนมาก

ด้าน ศักดิ์ชาย เด็กหนุ่มรูปร่างอ้วนท้วมสมบูรณ์ เพื่อนของทั้งคู่ซึ่งวิ่งออกไปฟ้องอาจารย์เมื่อครู่นี้ วิ่งกลับมาพร้อมอาจารย์อำนาจ ในจังหวะที่แคนไทล็อกคอหายใจที่โคนตอขมมื่น ก่อนจะลากตัวหายใจมาโยนกองลงบนพื้น ข้างๆ ไม่เบสบอลที่หล่นอยู่

"ถ้ามีงไม่ทำตามที่ถูกบอก ก็ต้องเจอแบบนี้!" แคนไทกำลังจะเข้าไปซ้ำ แต่ประจวบเหมาะกับการที่หายใจปรายหางตามาเห็นพอดี ด้วยอารมณ์โมโหที่มากขึ้น ทำให้หายใจลิ้นความอดทน แววดาเรียบเฉยคิดจะหวาดหัว

ถวายเป็นชัยตั้งแต่หลักแล้วหลักแคนไทเต็มแรง บัดนี้แหวดที่บ่งบอกถึงความไม่สู้คนกลับกลายเป็นแข็งขันและก้าวร้าว เขาว่าไม่เบสบอลแล้วหวดเข้าที่ตัวแคนไทเต็มแรงจนดัง พลั๊ก!!! เป็นผลทำให้แคนไทกระเด็นออกไปล้มลงบนพื้น และหัวชนเข้ากับเก้าอี้ยาวที่วางระเกะระกะอยู่

แคนไทเอามือกุมศีรษะ รู้สึกเจ็บมาก แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นมือตัวเองมีเลือดติดอยู่ เขานึกหน้าด้วยความเจ็บแสบของบาดแผลที่มากขึ้นเรื่อยๆ แต่ในขณะที่เดียวกันถวายเป็นชัยก็หมดสติ บันดาลโทสะหยุดไม่อยู่พุ่งเข้ามายกเข้าที่มอกแคนไทให้อยู่ติดพื้น แล้วรื้อหมัดใส่ใบหน้าแบบไม่ยั้ง

ในขณะที่ถวายเป็นชัยกำลังจะชกอีกหมัด ทันใดนั้นก็มียอดเข้ามาจับและกระชากตัวเขาถอยหลังออกไป แคนไทยังนอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้น หน้าตาบวมปูด ถวายเป็นชัยยังไม่ยอม พอดังหลักได้ก็เดินเข้าไปเล่นงานแคนไทอีกครั้ง แต่แล้วก็สะดุ้งเข็ญเพราะน้ำเสียงเฉียบขาดของชวนากร

"พอได้แล้ว!!!"

เค็ๆ หันไปมองรองผู้อำนวยการอย่างตกตะลึง ไม่คาดคิดว่าชวนากรจะมีด้านที่เฉียบขาดเช่นนี้ ด้วยปกติแล้วเขามักจะดูเป็นคุณครูใจดี มีเหตุผลและไม่ค่อยใช้อารมณ์ตัดสินเด็กตามประสาคนยุคใหม่ ทว่าคราวนี้รองผู้อำนวยการหนุ่ม ทั้งดูและน่าเกรงขาม เล่นเอาพวกเด็กตัวแสบหงอไปตามๆ กัน

ชวนากรกำลังจะควบคุมสถานการณ์ได้อยู่แล้ว อำนาจ อาจารย์ฝ่ายวิชาการก็โผล่เข้ามาและโพล่งขึ้น โดยไม่สนใจที่จะตรวจสอบต้นเหตุของสถานการณ์นี้เลยสักนิด อำนาจมักจะตัดสินจากสิ่งที่ตนเองเห็นเสมอ ซึ่งเป็นส่วนที่ทำให้หลายครั้งมีปัญหาขัดแย้งกับชวนากร

"ก่อเรื่องอีกแล้วนะ! นายถวายเป็นชย!!!"

ชวนากรหันไปทางอำนาจหรือที่เด็กๆ และคนอื่นๆ เรียกว่า 'ครูใหญ่' อย่างไม่พอใจ เขาไม่เห็นด้วยกับการตัดสินโดยไม่สอบสวนก่อนแบบนี้ ค้านถวายเป็นชยซึ่งไม่ชอบอำนาจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ก็เดินไปที่บอร์ดใกล้ๆ แถวนั้น แล้วปล่อยหมัดอัคบอร์กระบายอารมณ์อย่างบ้าคลั่ง

"อ้ากกกก!!! เที้ยอะไรวะเนี่ย!" เขาสบถโดยไม่สนใจว่าอยู่ต่อหน้าอาจารย์

"ครูน้อย จัดการ!" อำนาจสั่งน้ำเสียงเครียด ไม่พอใจที่ถวายเป็นชยทำกิริยาเช่นนั้นต่อหน้าตัวเอง

ค้านครูน้อยพยักหน้า แล้วรีบเข้าไปล็อกตัวถวายเป็นชย ชวนากรกำลังจะรีบเข้าไปดูแคนโท แต่อำนาจเอาตัวมาขวางไว้ ก่อนจะพูดขึ้นมา

"ฝ่ายธุรการกำลังตามท่านผู้อำนวยการ เชิญ 'คุณกร' ไปเซ็นเอกสารเถอะครับ เรื่องเล็กๆ ผมดูแลเองได้"

ชวนากรชะงักกึก รู้สึกได้ถึงอารมณ์ความไม่ชอบหน้าเขาของอำนาจ ชายหนุ่มหันไปมองคุณครูฝ่ายวิชาการนิ่ง แต่ดูเหมือนว่าอำนาจจะไม่สนใจอีกต่อไปแล้ว เขาหันไปสั่งเด็กหนุ่มตัวอ้วนว่า

"ศักดิ์ชาย รีบไปตามครูที่ห้องพยาบาลมาเร็ว"

"ครับ" ศักดิ์ชายรีบวิ่งคือออกไปทันที

"คนอื่นๆ ก็แยกย้ายกันไปเรียนได้แล้ว! แยกย้ายครับ!!!" อำนาจสั่งเสียงเข้ม

เด็กๆ หยอยเดินออกไปทั้งที่ใจอยากดูต่อ

ชวนากรมองไปรอบห้องด้วยแววตาครุ่นคิด สายตาของเขามายหยุดอยู่ตรงถวายเป็นชยซึ่งสุดท้ายก็นั่งลงบนพื้น กำลังร้องไห้หน้าตาโหล แต่ไม่มีเสียงสะอึกสะอื้นใดๆ ออกมา แววตาของเด็กหนุ่มแสดงถึงความเจ็บปวดและโกรธอยู่ข้างใน มีครูน้อย ครูอีกคนของโรงเรียนคอยยืนคุมอยู่ ส่วน

แคนไทซึ่งนอนแผ่อยู่นั้นก็มีอาจารย์อำนาคคอยดูแล

เหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างฝ่ายบริหารกับฝ่ายวิชาการ สะท้อนว่าความเป็นจริงนั้นไม่ได้สวยงามเหมือนที่ให้สัมภาษณ์รายการโทรทัศน์ก่อนหน้านี้ ชวนกรได้แต่ถอนใจยาวให้แก่ปัญหาที่เกิดขึ้น

เสียงพรินเตอร์ยังคงทำงานไม่หยุด ตอนนี้ทรายทิพย์รู้สึกว่

เอกสารอ้างอิงมากแค่ไหนก็ไม่เพียงพอที่จะทำให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ของเธอผ่านได้

"ฉันอยากจะบ้า!" เธอบ่นกับตัวเองขณะหยิบขนมปังชิ้นใหญ่ขึ้นมากัดคำหนึ่งแกล่เดียว

ทรายทิพย์หลับตาลงในขณะที่เสียงเครื่องพิมพ์ยังคงเข้าหูเธออยู่อย่างต่อเนื่อง ในที่สุดเธอก็นึกขึ้นมาได้ว่า บางทีน่าจะมีความหวังหนึ่งที่ช่วยเธอได้ หญิงสาวรีบวางขนมลงแล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากหาเพื่อนสนิทซึ่งทำงานอยู่ในโรงเรียนเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่ง

"ปาล์ม แกพอจะช่วยฉันได้หรือเปล่า" ทรายทิพย์ถามทันทีที่เพื่อนรับสาย

"ฉันอยากจะเข้าไปเก็บข้อมูลเพื่อมาประกอบการทำทิตลิส โรงเรียนที่แกทำงานอยู่ แกจะอนุญาตให้ฉันเข้าไปเก็บข้อมูลหรือเปล่า" ทรายทิพย์เดินไปเดินมาพาลงคุยโทรศัพท์ อีกมือก็ถือขนม 'สแน็กบาร์' กินไปด้วยเพราะความเครียด

"ไม่แน่ว่าจะแก ปกติเวลาเด็กมีปัญหา จะมีครูฝ่ายปกครองกับฉัน ซึ่งเป็นครูฝ่ายแนะแนวช่วยกันแก้ปัญหา ไม่รู้เหมือนกันว่าเค้าจะยอมให้นักจิตวิทยา¹ เข้ามาเก็บข้อมูลหรือเปล่า" ปาล์มตอบเพื่อนในขณะที่ตัวเองก็กำลังเครียดจ๊จ เธอเฝ้ามองนักข่าวที่มาออกกันข้างรั้วเพื่อทำข่าวคารา

¹ นักจิตวิทยา หรือ นักจิตวิทยาคลินิก ทำหน้าที่การประยุกต์หลักวิชาจิตวิทยา เพื่อนำมาใช้กับผู้ป่วยทางจิตเวช หรือผู้มีสภาพจิตใจแย่หลังจากประสบเหตุการณ์ร้ายแรง หรือความเครียดต่างๆ ทั้งที่เป็นแบบชั่วคราวหรือถาวร เพื่อช่วยให้อาการเหล่านั้นบรรเทาลงหรือหายขาด และช่วยให้เกิดการปรับตัวต่อสถานการณ์ต่างๆ ได้

วัยรุ่นคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกศิษย์ของโรงเรียนนี้

"เฮ้อ! แล้วฉันจะทำยังไงดีเนี่ย" ทนายทิพย์โยนเปลือกขนมไปบนโต๊ะ ท่าทางเป็นเคือคเป็นร้อนมาก

ด้านปาล์มก็ไม่รู้จะทำอย่างไรดี เพราะตอนนี้ชักว่าวเริ่มยกกล้องมาถ่ายภาพเธอด้วย หญิงสาวเลยเดินไปอีกด้านหนึ่งของรั้ว ก็พบว่ายังมีนักข่าวยืนอออยู่เหมือนกัน ปาล์มได้แต่ส่ายหน้า

"เอานี้ละ ฉันจะลองถามเพื่อนๆ ที่โรงเรียนอื่นให้ก็แล้วกัน ได้เรื่องยังไงจะโทร. บอก แต่ว่าทนาย...ฉันมีประชุมด่วน ผอ. กำลังจะมาถึงแล้ว แค่นี้ก่อนนะ" ทนายได้ยินเพื่อนรับปากว่าจะหาทางช่วยก็เริ่มเบาใจลงหน่อย คิดว่าอย่างน้อยก็ยังพอมีหวัง เธอหยุดเดินแล้วรีบเอ่ยปาก

"ขอบใจนะ ปะ..." ทว่ายังไม่ทันพูดจบ ปลายสายก็วางไปก่อนแล้ว

ทนายทิพย์มองโทรศัพท์ในมือแล้วถอนใจหนักหน่วง หญิงสาวไม่คิดโกรธเคืองเพื่อนที่ตัดสายทิ้ง เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายมีเหตุจำเป็น หญิงสาวหันซ้ายหันขวา สุดท้ายก็คว้าเอาถุงขนมที่เหลือขึ้นมาจัดการ...จนเรียบ!

อีกด้าน ในห้องประชุมของโรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษากำลังมีการ

ประชุมเครียด นอกเหนือจากเรื่องนักเรียนทะเลาะกันอย่างหนักในโรงยิมแล้ว ก็ยังมีเรื่องน่าปวดหัวยิ่งกว่าเกิดขึ้นอีก นพลักษณ์ ผู้อำนวยการโรงเรียน นั่งที่หัวโต๊ะห้องประชุม ข้างๆ มีชานการซึ่งเป็นรองผู้อำนวยการนั่งหน้าเครียดไม่แพ้กันอยู่ด้วย

เพราะสิ่งที่ ปาล์ม ครูแนะแนว กับ เปม เลขานุการของชานการ กำลังเปิดผ่านจอโปรเจกเตอร์ให้ดูนั้น เป็นภาพของนักเรียนหญิงคนหนึ่งกับอุปกรณ์ยาเสพติดมากมาย นักเรียนหญิงคนดังกล่าวคือ มงกฎแก้ว หรือ มินนี่ ซึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นลูกสาวของ พิรคานักแสดงชื่อดัง มินนี่หน้าตาสะสวยและมีความสามารถมากจนประกวดได้ตำแหน่ง 'มิสไฮสกูล' ทั้งยังเป็นดาราวัยรุ่นที่กำลังมาแรงอยู่ในตอนนี้

"ภาพนี้หลุดออกมาทางสื่อออนไลน์ และขึ้นหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไปเรียบร้อยแล้วล่ะ ตอนนี้มีนักข่าวมารอทำข่าวอยู่หน้าโรงเรียนเต็มไปหมดเลย" ปาล์มรายงาน

"ครูประจำชั้นคิดต่อไปทางเด็กและผู้ปกครองหรือยัง" นพลักษณ์ถามเสียงเครียด สายตาเฉยขบาคจับจ้องอยู่ที่รูปนักเรียนสาว ในขณะที่หูก็คอยฟังเสียงรายงาน

"คิดต่อไม่ได้ ปิคมือถือทั้งสองคนเลยคะ"

นพลักษณ์พยักหน้ารับรู้ ในขณะที่ชวนากรก็กำลังมองภาพมินนี่พลางครุ่นคิด

เสียงเคาะประตูดังขึ้น จากนั้นอำนาจก็ปรากฏตัว เขาขออนุญาตเข้าร่วมประชุมด้วยตามมารยาท ก่อนจะเดินเข้ามานั่งอีกข้างของผู้อำนวยการ แล้วเอ่ยปากทันที

"ผู้ปกครองหลายคนขอให้โรงเรียนตรวจสอบเรื่องนี้โดยด่วนครับ เพราะบางคนกลัวว่าลูกจะโดนชักชวนไปลองยาเสพติดด้วย เพื่อเป็นการรักษาชื่อเสียงของโรงเรียน ผมคิดว่า...เราควรจะลงโทษให้เด็กคนอื่นๆ เห็น จะได้ไม่เอาเป็นเยี่ยงอย่าง ผมเสนอให้เชิญออก!"

ชวนากรเริ่มทนไม่ไหวหลังจากพยายามสงบปากสงบคำอยู่นาน เพราะไม่เห็นด้วยในสิ่งที่กำลังฟังอยู่ สำหรับคนที่เชื่อในเหตุผล อีกทั้งยังรำเรียนมาจากต่างประเทศเช่นเขา ชายหนุ่มเชื่อในการแก้ปัญหาจากสาเหตุ ด้วยการพูดคุยและลงมือแก้ไขมากกว่า ต่างกับวิธีของอำนาจซึ่งชายหนุ่มคิดว่ามันเป็นการผลักปัญหาออกไปให้พ้นๆ

"แต่ผมคิดว่า มันเป็นการโยนปัญหาออกไปสู่สังคม ถ้าเด็กสร้างปัญหา แล้วโรงเรียนไล่ออกโดยไม่พยายามแก้ปัญหา เราจะมีโรงเรียนเอาไว้ทำไม" ชวนากรเปิดฉากด้วยคำพูดตรงไปตรงมาตามประสาคนที่อยู่ต่างประเทศมานาน

อำนาจชะงักกึก หันมามองทางชายหนุ่ม

"ที่นี่คือโรงเรียน เอาไว้เรียนหนังสือ ไม่ใช่สถานพินิจที่มีไว้สำหรับเด็กทำความผิด" อำนาจพูดด้วยแววตาน่ากลัว

"แต่เรายังไม่ได้สอบถามเด็ก ว่าเค้าเสพติดจริงหรือเปล่า ผมไม่อยากจะให้เราควั่นคัตลินกันไป"

ชวนากรเถียง แต่อำนาจก็ย้อนกลับทันควันเช่นกัน

"คุณกรเพิ่งกลับมาจากเมืองนอก อาจจะยังไม่คุ้นกับสังคมไทย

ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ได้ใจเย็นและใจกว้างพอที่จะมารอฟังคำอธิบาย ถ้าเราปล่อยไว้โดยไม่ทำอะไร ผลเสียจะต้องตึกกลับมาที่โรงเรียนแน่นอน"

"แต่ถ้าเรา 'รีบ' ทำเกินไป ผลเสียอาจจะตกอยู่ที่เด็กนะครับ"

ชวนกรกับอำนาจปะทะคารมกันไปมาข้ามหน้าพลักษณ์ คนอื่นได้แต่มองตากันปริบๆ

"ถึงเรา 'ไม่รีบ' ตอนนี้อผลเสียก็ตกอยู่กับเด็กอยู่แล้ว! ผมคิดว่ายังไ้ก็ควรไล่พวกที่มีปัญหาออกไปให้หมด!"

"แต่โรงเรียนไม่ควรไปซ้ำเติมเด็กๆ นะ!"

ชวนกรพูดเสียงดั่งขึ้น ส่วนอำนาจก็ตะโกนกลับมาเช่นกัน

"แต่โรงเรียนก็ไม่ควรจะนิ่งเฉยเหมือนกัน!"

ก่อนจะเกิดการปะทะคารมและอารมณ์อย่างหนักหน่วงยิ่งกว่าเดิมนพลักษณ์ซึ่งนั่งฟังอยู่นานก็ยกมือขึ้นห้ามทั้งคู่

"พอก่อน ทั้งสองคน! ฉันรู้ว่าทุกคนหวังดีกับเด็กและโรงเรียน"

ชวนกรกับอำนาจจำใจต้องเงียบ ต่างคนต่างเบือนหน้าหนีไปคนละทาง นพลักษณ์โกล่เกลี่ยต่อไปว่า

"เอาเป็นว่า เบื้องต้นขอให้ทุกคนช่วยกันทำความเข้าใจกับผู้ปกครอง ยืนยันว่าไม่มีสารเสพติดในโรงเรียนเราแน่นอน ส่วนนักข่าวก็กันไว้รอบนอก ไม่อนุญาตให้เข้ามา ฝากครูประจำชั้นกำชับเด็กในห้อง โดยเฉพาะคนที่เป็เพื่อนสนิทของมินนี่ ว่าต้องไม่ให้สัมภาษณ์อะไรทั้งนั้น ส่วนเรื่องการลงโทษ เราต้องคิดอย่างรอบคอบเพราะมันส่งผลต่อสภาพจิตใจของเด็ก แต่ถ้าไม่ลงโทษเลยก็ไม่ได้ เพราะเด็กต้องเรียนรู้ว่าสิ่งที่ทำไม่ถูกต้อง ถ้าเด็กเสพยาจริง เราก็ต้องให้พักการเรียน หรือถ้าผิดร้ายแรงกว่านั้น ก็อาจจะต้องถึงขั้นเชิญออกตามทีครูใหญ่แนะนำ!"

อำนาจยิ้มอย่างพอใจมาก ส่วนชวนกรรู้สึกไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งกับความคิดของผู้อำนวยการ

CHAPTER 02

"กร๊อคคค!!!"

เสียงกร๊อคร้องของมงกุฎแก้วหรือมินนี่ เน็ตไอคอลสาวคังก้อง คอนโดมิเนียม เธอกำลังคังและกำลังเนื้อหอมในวงการบันเทิง ในมือของเธอถือโทรศัพท์มือถือราคาแพง ซึ่งเจ้าตัวพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ปามันทิ้งไป

"คุณแม่! คุณแม่! คุณแม่อยู่ที่ไหน!" พอไม่เห็นมารดา มินนี่ก็อาละวาดอีกครั้งด้วยความซัดใจ โวยวายใส่โทรศัพท์มือถือไม่หยุด

ประตูปิดฉะ! พีรดาวิ่งเข้ามาในห้องด้วยหน้าตาท่าทางตกใจ ในมือของเธอมือถือบ้านแบบไร้สายอยู่ด้วย นักแสดงหญิงชื่อดังมองลูกสาวตาปริบๆ มินนี่สบตาผู้เป็นแม่แล้วกร๊อคร้องออกมาอีก คราวนี้เธอลุกขึ้นคว้าข้าวของจะเขี่ยทิ้งอีกด้วย

พีรดาตกใจ รีบพูดใส่โทรศัพท์ "พี่ๆ! พี่ๆ! แค่นี้ก่อนนะคะ ถ้าหากกับมินนี่พร้อมเมื่อไหร่ จะไปออกเรื่องเล่าปายนี้ ให้รายการแรกเลยคะ แค่นี้ก่อนนะคะ" พูดจบก็โยนโทรศัพท์ไว้บนเตียงนอน แล้วเดินไปหาลูกสาว

"มีอะไรหรือคะลูก ร้องเสียงกังจนแม่ตกอกตกใจหมด"

"คุณแม่ดูนี่สิคะ เพื่อนมินนี่ส่งมาให้ดู มีนักข่าวมารอทำข่าวเต็ม

หน้าโรงเรียนเลย" เด็กสาวยื่นสูบลมหายใจลึกๆ พยายามจะไม่อาละวาดอีกครั้ง

พีรคาร์รับโทรศัพท์จากลูกสาวมาก้มลงดูภาพในคลิป สีหน้าเป็นกังวลปรากฏขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เธอเงยหน้าขึ้นมองลูกสาวก่อนจะพูดว่า "ไม่ใช่แค่ที่โรงเรียนนะลูก"

พีรคาเดินไปยังหน้าต่างคอนโดมิเนียมแล้วมองลงไป ห้องของสองแม่ลูกอยู่ไม่สูงมากนัก จึงทำให้มองเห็นนักข่าวที่รวมตัวกันอยู่หน้าคอนโดมิเนียมได้อย่างชัดเจน

พอมินนี่เห็นแบบนั้นก็ยิ่งเครียด เธอหันกลับมาคว้าของใกล้มือจะปาเพื่อระบายอารมณ์อีก คิที่ว่าพีรคาถลาเข้ามาหีบกรอกรอบรูปในมือของลูกสาวไว้ได้ทัน ผู้เป็นแม่ถอนใจอย่างโล่งอก หีบกรอกรอบรูปไปวางรวมกับรูปอื่นๆ บนโต๊ะที่มีอยู่หลายสิบรูป แล้วเอากะจกส่องหน้าบานใหญ่มายัดใส่มือลูกสาวแทน

"เอ! ลูกส่องกระจกแล้วหวิมหนอยนะ คุณสิว่าลูกแม่สวยแค่ไหน นี่เิงคนถึงมาให้ความสนใจเราแบบนี้"

มินนี่ส่องกระจกตามคำแนะนำของมารดา แล้วสีหน้าก็ค่อยๆ คิขึ้น เมื่อเห็นความสวยงามของตัวเอง เธอคิดและเชื่อตามที่ผู้เป็นแม่บอกว่าตัวเองสวย ตัวเองน่ารัก จึงมีคนมาสนใจมากมาย

"เอาไว่ว่างๆ เราไปเข้าสตูดิโอถ่ายรูปกันใหม่ นะคะ คุณสิ บนคู้้นันยังไม่มีรูปเราสองคนวางไว้เลย"

พีรคาพูดเอาใจลูกสาวอีกครั้ง เธอชี้ไปยังคู้หนังสือซึ่งเป็นเพียงจุดเดียวที่ด้านบนวางอยู่ นอกนั้นไม่ว่าจะเป็นบนโต๊ะเขียนหนังสือ โต๊ะเครื่องแป้ง หัวเตียง หรือแม้กระทั่งในห้องน้ำ ก็มีรูปของมินนี่ใส่กรอบวางอยู่เต็มไปหมด

พีรคาพุดนำเสนอแฟ้มภาพถ่ายรูปอีกหลายอย่างให้ลูกสาวฟัง จนมินนี่อารมณ์ดีเพราะชอบที่ได้เห็นตัวเองสวยน่ารัก มีผู้คนชื่นชอบ โดยเธอกับพีรคาผู้เป็นแม่ไม่รู้สักนิดว่านั่นคือสัญญาณที่บ่งบอกว่าทั้งสองเป็นพวกหลงตัวเอง!

"แต่...โอ๊ย! ทำไมมันถึงเป็นแบบนี้ ภาพนี้มันหลุดออกไปได้อย่างไร"

แม้จะอารมณ์ดีขึ้นแล้ว แต่มินนี่ก็ยังคับข้องใจ จนอคระบายออกมาอีกไม่ได้

"นั่นไง แม่เตือนแล้วใช่ไหมว่าไม่ต้องอับรูปบ่อยนัก โดยเฉพาะไอ้พวกโซเซี่ยลนะ คิดจริงๆ เล้ย! กินข้าว เข้าห้องน้ำ ฝนตก หมาเห่า ก็ต้องบอกให้โลกรู้ ไม่ต้องไปรายงานชาวโลกตลอดทุกนาทิจิได้มั้งลูก"

พริคาออคใส่อารมณ์ไม่ได้ แม่เธอจะรู้สึกดีใจที่มีคนมากมายมาชอบลูกสาวตนเอง แต่ก็ไม่เห็นด้วยที่มินนี่จะต้องลงรูปชีวิตส่วนตัวมากนัก เธอเคยบอกลูกสาวแล้วว่า ถ้าอยากจะทำให้คนสนใจหรือชื่นชม ก็ให้ลงภาพถ่ายจากสตูดิโอแทน เพราะทั้งสวยและน่ารักกว่า หรือไม่ก็เอาภาพสวยๆ ที่ไม่ได้เปิดเผยเรื่องส่วนตัวมากนักมาลงแทน แต่มินนี่ก็ไม่เคยเชื่อ

"แต่รูปนี้มินนี่ไม่ได้เป็นคนถ่ายนะคะ และมินนี่ไม่ได้เล่นยาด้วย แต่เอามาถือทำท่าๆ เพื่อนมันแอบมาถ่ายตอนไหนก็ไม่รู้ แล้วรูปนี้มันก็เก่าแล้วด้วย ส่วนเรื่องโซเซี่ยล คุณแม่ไม่ต้องมาว่ามินเลย คุณแม่อับไอ้จิป๋อ่ยกว่ามินตั้งไม่รู้ก็เท่า ถ้ามินอับทุกนาทิจิ คุณแม่ก็อับทุกวินาที!"

"อ้าว! มินนี่" พริคาจิกเสียง รู้สึกโกรธที่ลูกสาวหันมาเถียง

"ที่แม่อับก็รูปลูกทั้งนั้น ถ้าแม่ไม่ขยันลงรูปลูกแบบนี้ ลูกจะคงเป็นเน็ตไอดอลตั้งแต่อายุสิบสองจันเธอ จะมีแฟนคลับ มีคนโหวตให้เป็นมิสไฮสกูลแบบนี้ไหม ที่แม่ทำทุกอย่างก็เพื่อลูกทั้งนั้น"

พอเจอพริคาสวนกลับ มินนี่ก็อึ้งไป ก่อนจะทำท่าจ้อๆ

"คุสิ กว่าจะค้นให้ดังขึ้นมาได้ มีทั้งงานถ่ายแบบ งานละครรออยู่ตั้งมากมาย แต่ตอนนี้ทุกคนยกเลิกหมดเพราะไอ้รูปบ้าๆ รูปนี้รูปเดียว"

พริคาหันไปคว้าหนังสือพิมพ์มาปาทิ้งตรงหน้า พอมินนี่เห็นรูปตัวเองในนั้นก็กลับมาร้องไห้เสียใจ

"มิน...ขอโทษ! มินนี่ได้คังใจ แม่...มินขอโทษ!" มินนี่ร้องไห้เหมือนเด็กๆ ทั้งที่ภายนอกดูเป็นสาวสะพรั่งจากการเสริมและปรุ้งแต่ง แต่เนื้อแท้ข้างในก็ยังเป็นเด็กอายุสิบหกเท่านั้น

พริคามองลูกที่นั่นร้องไห้แล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า เธอไม่ได้เข้าไปปลอบหรือโอบกอดลูกแต่อย่างใด กลับหันไปมองรูปในหนังสือพิมพ์แล้วคิดคลุ้มในเรื่องชื่อเสียงที่เสียไป ต่างกับมินนี่ที่กำลังมองรูปตัวเองทั้งน้ำตา

ด้วยความคับแค้นใจ

ทรายทิพย์นั่งอยู่ที่ห้องทำงานภายในบ้าน ในมือถือโทรศัพท์อยู่
ตาของเธอมองตรงไปข้างหน้า ท่าทางมุ่งมั่นและใจจดใจจ่ออยู่กับอะไร
บางอย่าง ทว่าวินาทีถัดมาหญิงสาวก็ทำหน้าเศร้า

"ไม่ได้หรอกคะ ทำไมล่ะคะ...อ้อ! ทางโรงเรียนไม่มีนโยบาย ค่ะๆ
คิดเงินเข้าใจ ขอขอบคุณมากนะคะ" ทรายทิพย์วางโทรศัพท์ลง หญิงสาวนั่ง
คอคอก ผิดหวังที่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็ยังไม่สำเร็จสักที

หญิงสาวลุกขึ้นแล้วเดินไปรอบๆ ห้องทำงานที่เต็มไปด้วยหนังสือ
และเอกสารต่างๆ มากมาย บนโต๊ะทำงานตัวใหญ่ก็มีโปสเตอร์ข้อคิด
ในการใช้ชีวิตติดอยู่ตามมุมต่างๆ บนโต๊ะมีขวดโหลแก้วเห็นขนมพวก
สแน็กบาร์ใส่ไว้เกือบเต็มโหล ข้างๆ ไม่ห่างกันนักมี สักทอง ผู้เป็นพ่อ
กำลังประกอบคอมพิวเตอร์ให้อย่างชำนาญ

"เอ้อออ!!! ทรายไล่โทร. มาตั้งเกือบยี่สิบโรงเรียน ไม่มีใครยอม
ให้เก็บข้อมูลเลย"

"ทรายทำเรื่องยากไปหรือเปล่าลูก ลองเปลี่ยนหัวข้อคิมบี้" สักทอง
คุยไปพลางประกอบคอมพิวเตอร์ เมื่อเสร็จแล้วก็ยกมามั่งข้างๆ ทรายทิพย์
พร้อมกับเสียบปลั๊กให้เรียบร้อย

"ถ้าเปลี่ยนตอนนี้ ต้องจบปีหน้าแน่เลย ทรายอยากรีบจบ จะได้
รีบหางานทำ นี่ขนาดเลือกหัวข้อที่คิดว่าง่ายแล้วนะเนี่ย เอ้อ!...พลาด"

"ปัญหาของเด็กไม่ใช่เรื่องเล็กๆ พยายามต่อไปเรื่อยๆ อาจจะได้
เจอแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์" สักทองพูดจบก็กดเปิดไฟ...แะะ!

"แต่เน้น!!" สักทองทำท่าภูมิใจนำเสนอคอมพิวเตอร์มาก ทำให้ลูกสาว
ซึ่งนั่งเฝ้าอยู่ช้านาน หัวเราะอารมณ์ดีขึ้นมาได้

ทรายทิพย์ยกมือไหว้ แล้วกล่าวว่า "ขอบคุณค่ะพ่อ"

สักทองยิ้มรับ ก่อนจะพูดอะไรต่อ ก็ได้ยินเสียง น้ำทิพย์ แม่ของ
ทรายทิพย์ดังมาจากคานนอก

"อาหารเย็นเสร็จแล้วจ้ะ!" น้ำทิพย์เดินยิ้มเข้ามาทั้งยังใส่ชุดกัน
เปื้อน คู่สมกับเป็นแม่บ้าน

"วันนี้มีไข่ตุ๋นของโปรคทรายค์วณะลูก" ผู้เป็นแม่พยายามนำเสนอ แต่ทรายทิพย์หันหน้าเข้าหาจอโน้ตบุ๊กอีกครั้งแล้ว

"คุณพ่อคุณแม่ทานกันก่อนเลยคะ ทรายกำลังหาข้อมูลคิดค้น"

"ไปกินก่อนเถอะ ทรายคิดค้นทีไร สุดท้ายก็กินแต่ไอ้ขนมแท่งๆ นั้นทุกที"

"ไม่ใช่ขนม แต่มันเป็นอาหารอัดแท่งคะ จังหวะรีบๆ มันช่วยชีวิต ทรายทิพย์มาหลายรอบแล้ว"

ทรายทิพย์หันมาอธิบายให้มารดาฟัง โดยยังไม่ยอมลุกขึ้นอยู่ดี ทำให้คนเป็นแม่ชักจะหน้ามัว

"แต่มันก็ไม่เหมือนกินข้าวนะ แม่ว่า..."

น้ำทิพย์คะยั้นคะยอจะให้ลูกสาวไปกินข้าวให้ได้ สักทองจึงจับแขน ภรรยาเอาไว้

"เอาน่าแม่ ปล่อยให้ลูกทำงานไปเถอะ พ่อหิวแล้ว เคี้ยวลูกทำงาน เสร็จก็ลงไปกินเองแหละ"

สักทองมองหน้าภรรยาเป็นการยั่ว น้ำทิพย์พยักหน้ารับ

"ก็ได้ แม่จะเก็บไข่ตุ๋นไว้ให้ก็แล้วกัน จะกินกับบอ เคี้ยวแม่อุ่นให้"

ทรายทิพย์รีบลุกขึ้น เดินเข้าไปกอดแล้วยกมือไหว้ "ขอบคุณคะ แม่" ก่อนจะวิ่งกลับไปอยู่หน้าโน้ตบุ๊กอีกครั้ง

น้ำทิพย์มองลูกสาวทำงานด้วยความเป็นห่วง สักทองเลยจูงมือดึง ออกไป

ทรายทิพย์ยังพยายามหารายชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของโรงเรียน ต่างๆ อย่างเคร่งเครียดต่อไป

ที่โรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษา ภายในห้องผู้อำนวยการ...

ชวนารกำลังนั่งหน้าเคาน์เตอร์อยู่กับพลักษณ์ผู้เป็นแม่ที่ยังคงตั้งรับ สถานการณ์ได้อย่างใจเย็นและมีสติ

"คุณแม่ครับ ผมไม่เห็นด้วยกับการไล่เด็กออก จากสถิติที่แล้ว โรงเรียนเราได้ชื่อว่าไล่เด็กออกมากที่สุดแล้ว แต่ละปีก็มีเด็กที่ถูกเชิญ ออกหลายสิบคน ผมรู้ว่านโยบายของครูใหญ่ ซึ่งคุณแม่ก็รู้ว่าผม

ไม่เห็นด้วย โรงเรียนไม่ควรสอนแค่วิชาการ แต่ควรจะสอนให้เค้ารู้จักชีวิต และใช้ชีวิตให้เป็น"

นพลักษณ์มองลูกชายningก่อนจะถาม

"ทุกครั้งที่ลูกต้องการจะทำอะไรสักอย่าง ที่รู้ว่าแม่จะไม่เห็นด้วย ลูกจะเริ่มด้วยการอธิบายเหตุผลยาวแบบนี้"

นพลักษณ์หยศพุดแล้วมองลึกเข้าไปในดวงตาของลูกชาย

"แม่ถามจริงๆ เอะ ว่าตกลงคราวนี้กรจะทำอะไร"

ผู้เป็นแม่รอคำตอบอย่างใจเย็น คำนวณการก็มองตอบด้วยสายตามุ่งมั่น

"ผมจะทำโครงการพิเศษสำหรับเด็กที่พ่อแม่แยกทางกันครับ ผมดูประวัตินักเรียนที่โดนไล่ออกในช่วงสองสามปีนี้ เกือบทุกคนมีพื้นฐานครอบครัวแตกแยก ผมไม่อยากให้เกิดเหตุการณ์แบบนั้นอีก โครงการเราจะดูแลเด็กพวกนี้อย่างใกล้ชิด"

"มันก็ฟังดูดีนะลูก แต่เด็กที่ครอบครัวแตกแยก พ่อแม่แยกทางกัน ก็ไม่ได้มีปัญหาทุกคนนี่"

ในฐานะผู้อำนวยการโรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษา นพลักษณ์รู้ถึงธรรมชาติของเด็กๆ เป็นอย่างดี ถึงแม้โครงการที่ลูกชายเสนอจะเป็นเรื่องใหม่มากสำหรับโรงเรียนในเมืองไทย แม้จะไม่ค่อยแน่ใจนักกับความคิดของลูกชาย เพราะรู้ว่าสังคมไทยนั้นไม่เหมือนต่างประเทศ ทว่าเธอก็เห็นถึงจุดประสงค์หลักและความปรารถนาดีของชวนาการ

"ใช้ครับ คุณแม่ก็เห็นว่าผมก็เป็นหนึ่งในนั้น"

ชวนาการยิ้มให้มารดาที่ค่อนข้างแปลกแบบไม่จริงจังนัก

"คุณแม่ให้ผมทำเถอะครับ เราจะคัดเด็กก่อน ถ้าเด็กคนไหนไม่ได้สร้างปัญหา ก็ไม่ต้องเข้าโครงการ แต่ถ้าใครเริ่มจะมีปัญหา โครงการของเราจะช่วยเหลือไม่ให้ปัญหานั้นทำให้เด็กต้องถูกลี้ออก"

"มันจะเวิร์กหรือลูก เรื่องปัญหาในครอบครัวเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ถ้าเราไม่มีความเข้าใจอย่างแท้จริง แทนที่จะแก้ปัญหาก็ยิ่งเพิ่มปัญหานั้น"

"ผมทราบครับ แต่ถ้าผู้ใหญ่เอาแต่ 'หันหน้าหนีปัญหา' ไม่กล้า

เข้าไปแตะต้องมัน เด็กๆ คงไม่รู้จะคุยกับใคร สุดท้ายปัญหาที่สะสมก็แสดงออกมาทางพฤติกรรม จนทำให้ตัวเองและสังคมเดือดร้อนได้นะครับ"

ชวนกรพยายามโน้มน้าวมารดาให้คิดตาม

นพลักษณ์มองหน้าลูกชายแล้วเห็นถึงความมุ่งมั่นที่ปรากฏอยู่ในนั้น ผู้อำนวยการใหญ่ของโรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษาถอนใจออกมา แต่แล้วก็ตบท้ายด้วยรอยยิ้ม อันเป็นสัญญาณที่ดีให้แกชวนกร

"ตอนนี้ครูของเรากำลังลั่นมือกันหมดแล้ว ทั้งฝ่ายปกครอง ฝ่ายแนะแนว ลูกเองก็ด้วย โครงการละเอียดอ่อนแบบนี้จะให้ใครรับผิดชอบล่ะ"

นพลักษณ์เอ่ยปากอีกครั้ง เธอไม่ได้คัดค้านหรือต้องการห้ามลูกชาย แต่ก็ไม่อยากให้เขาทำงานเกินตัว หรือสร้างโครงการมาแล้วทำไม่ได้ไม่ตลอดรอดฝั่ง หากแต่ชวนกรเตรียมคำตอบเรื่องนี้เอาไว้แล้ว ชายหนุ่มยิ้มให้ผู้เป็นแม่แล้วตอบว่า

"นักจิตวิทยาครับ"

นพลักษณ์มีสีหน้าแปลกใจในคำตอบของลูกชาย

"เราจะหานักจิตวิทยามาดูแลในเรื่องนี้ครับคุณแม่"

ชวนกรย้ำอีกครั้ง แววตาของเขามีความหวังเปี่ยมไปด้วยพลังที่จะทำงานที่ตั้งใจไว้ให้สำเร็จ

สุดท้ายนพลักษณ์ก็พยักหน้าตกลง อนุญาตให้ลูกชายทำโครงการไปได้

ชวนกรนำเรื่องที่เขาจะจัดตั้งโครงการพิเศษ นี้ไปแจ้งให้ทุกคนทราบ สร้างความแปลกใจให้แก่ครูหลายคน และครูน้อย หนึ่งในครูคนสนิทของอำนาจหรือครูใหญ่ก็ออกปากขึ้นมาทันที

"นักจิตวิทยาเนี่ยนะ นักเรียนเราไม่ได้บ้านะครับ!" ท้าทายไม่ค่อยเห็นด้วยกึ่งๆ ไม่พอใจแสดงออกอย่างชัดเจน ชวนกรรับรู้ได้ทันที เขาหันมาจะพูดบางอย่าง แต่ปาล์มที่รู้ดีว่าจังหวะแบบนี้เป็นเหตุให้ทุกคนมีปากมีเสียงกันมาหลายครั้งแล้ว เธอจึงขัดขึ้นมาก่อน

"ครูน้อยคะ นักจิตวิทยาไม่ได้มีไว้รักษาคนบ้านะคะ เขามีไว้ทำให้คนเข้าใจตัวเองมากขึ้น"

ทว่าครูน้อยกลับฟังแบบหูทวนลม ไม่พยายามทำความเข้าใจเพราะมือคด

ชวนากรหันไปพยักหน้าและยิ้มให้อย่างพอใจต่อคำอธิบายของครูเนะแนว เพราะสิ่งที่ปาล์มพุดนั้นถูกต้องตามความคิดของเขา

"นักจิตวิทยาจะมาทำงานประสานกับครูฝ่ายปกครองและครูฝ่ายเนะแนว เพื่อทำการปรับพฤติกรรมของเด็กในกลุ่มเสี่ยงที่จะโดนไล่ออก เป็นการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ ไม่ใช่ที่ปลายเหตุครับ"

ชวนากรอธิบายเสริม ก่อนจะส่งแฟ้มที่ถือมาให้ปาล์ม แล้วเอ่ยว่า

"เด็กที่เข้าร่วมโครงการ ผมเลือกมาสองคน"

ปาล์มก้มดูเอกสารในมือ แล้วอ่านชื่อนักเรียนออกมادังๆ

"ถวยชัย กับ มงกุฎแก้ว"

ชวนากรพยักหน้ารับแล้วพูดต่อ

"เด็กทั้งสองคนมีคุณสมบัติครบ คือพ่อแม่แยกทางกันและมีพฤติกรรมที่สร้างปัญหาให้ตัวเอง อยู่ในกลุ่มเสี่ยงที่จะโดนไล่ออก"

"ถึงจะมีหนุทคลอง" ที่แรกครูน้อยพุดอย่างสับสนประมาท ทว่าพอเห็นชวนากรหันขวับกลับมามอง จึงรีบแก้คำพุดทันที "เอ่อ...ถึงจะมีนักเรียนในโครงการ แต่เราจะไปหานักจิตวิทยามาจากที่ไหนครับ"

พอครูน้อยพุดจบ ชวนากรก็ทำท่าครุ่นคิด อันที่จริงชายหนุ่มก็ไม่คิดว่าจะหานักจิตวิทยาเข้ามารับหน้าที่ยากนัก แต่เขายังไม่ได้เตรียมการเรื่องนี้เอาไว้

ปาล์มซึ่งฟังอยู่นานแล้วคิ้ออกทันที ครูสาวคิดนี้ว้างเปาะ! เรียกสายตาของทั้งครูน้อยและชวนากรให้หันกลับมามองเธอ

"ปาล์มรู้ค่ะ! ว่าเราจะไปหานักจิตวิทยาที่ไหน"

หญิงสาวยิ้มกว้างอย่างภูมิใจที่ตัวเองกำลังจะยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัว คือได้ทั้งหน้าที่เสนอกันให้แก่เจ้านาย และได้ช่วยเพื่อนอีกด้วย

"งั้นผมฝากคุณปาล์มด้วยเลยละกัน นัดทางนั้นให้ผมเร็วที่สุดนะครับ ไม่สิ...เอาเป็นแปดโมงเช้าพรุ่งนี้เลยดีกว่า ยิ่งเร็วยิ่งดี"

ชวนกรสั่งงานด้วยท่าทางยินดี ต่างกับครุ่นอยู่ที่หันมาค่อนปาล์ม แต่เธอก็ชินกับบรรยากาศแบบนี้แล้ว จึงไม่สนใจ ปาล์มรับคำอย่างแข็งขัน "ได้ค่ะ"

ทันทีที่ชวนกรเดินออกจากห้องไปทำธุระที่อื่น ปาล์มก็ค่อยๆ ปลีกตัวออกไปหลบมุม ควักมือถือขึ้นมากดหมายเลขของทรายทิพย์ทันที

ทรายทิพย์ยังคงนั่งอยู่ในห้องทำงานส่วนตัว เธอยังไม่ลืมเลิก ความพยายามไล่ความหาหมายเลขโทรศัพท์ของโรงเรียนต่างๆ เพื่อหวังว่าเธอจะได้รับโอกาสสักครั้งที่จะทำให้ตัวเองรอดในสถานการณ์นี้ได้ ทว่าคำตอบที่หญิงสาวมักจะได้รับก็คือความผิดหวัง เธอวางสายลงแล้วซบหน้าลงบนโต๊ะอย่างเหนื่อยอ่อน ในจังหวะนั้นเองเสียงโทรศัพท์จากปาล์มก็ดังขึ้น ทรายทิพย์รับสายด้วยน้ำเสียงเหมือนจะเป็นจะตายให้ได้ อ้าปากจะพูดปรับทุกข์กับเพื่อน ทว่าปาล์มกลับพูดอย่างคั่นคั้นขึ้นมาก่อน

"ข่าวดี!"

นั่นคือเสียงปาล์มที่ดังลอคหูฟังออกมา และมันทำให้ทรายทิพย์ที่ทำทางเหมือนดอกไม้เริ่มเฉา กระแฉับตัวขึ้นมาราวกับว่าได้ฝนห่าใหญ่!

"ว่าไงแก"

หญิงสาวย้ากับเพื่อนอย่างไม่แน่ใจ แต่พอได้ฟังคำตอบจากปาล์ม เธอก็ทำตาโต

"เฮ้ย! ถ้ามจริง?"

"จริงสิแก รอง ผอ. โรงเรียนของฉัน เค้าอยากได้นักจิตวิทยาที่เชี่ยวชาญทางด้านปัญหาเด็ก โดยเฉพาะเด็กที่พ่อแม่แยกทางกัน เค้าสนใจอยากให้เราเข้ามาคุยรายละเอียด ถ้าแกคุยกับเค้าลงตัว แกก็จะได้ข้อมูลไปทำวิทยานิพนธ์ของแกด้วย เเขาคิดไว้พรงนี้แปดโมงเช้า เจ้านายฉันไม่ชอบคนมาสาย แกต้องรีบมาเลยนะ"

ทรายทิพย์ยิ้มกว้างอย่างคึกใจ ในที่สุดสวรรค์ก็เห็นความพยายามของเธอ และนี่เป็นโอกาสทองที่จะทำให้วิทยานิพนธ์ของเธอกลายเป็นผลงานชิ้นโบแดง!

ถ้าคิดจะทำเรื่องยาก เราต้องขอมออำบาก
พจนานามต่อไปเรื่อย ๆ สักวันเราจะได้เจอ
แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์
เพราะฉะนั้นถ้ามุ่งมั่น ตั้งใจ เราทำทุกอย่างได้แน่นอน

— ทราบกันจ้ะ

CHAPTER 03

รุ่งขึ้น ทราวยทิพย์รีบเดินทางมายังโรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษา ถึง โรงเรียนในเวลาเจ็ดโมงครึ่งพอดี หญิงสาวมองนาฬิกาข้อมือ สีหน้าดีใจ โล่งอกปรากฏขึ้นมา อย่างน้อยเธอก็มาถึงโรงเรียนได้ในเวลาพอเหมาะ ยังมีเวลาพอที่จะเดินไปยังห้องรองผู้อำนวยการโดยไม่ต้องรีบร้อน เธอ แวะถามทางกับคุณครูคนหนึ่งซึ่งบอกให้หญิงสาวเดินผ่านแผนกเด็กอนุบาลไปยังตึกบริหารที่อยู่ด้านหลังเพื่อขึ้นไปพบกับชนาคารที่ชั้นบน

ทราวยทิพย์เอ่ยขอบคุณแล้วเดินมาตามทางเดินที่ได้รับฟังมา หญิงสาวเดินผ่านหน้าตึกของแผนกอนุบาลซึ่งมีสนามเด็กเล่นอยู่ด้านหน้า ไม่ไกลกันนั้นเป็นสนามบาสเกตบอลกลางแจ้งของฝ่ายประถม ทราวยทิพย์ ไม่รู้ว่าหนึ่งในคนที่กำลังเล่นบาสอย่างสนุกสนานอยู่นั้นไม่ใช่นักเรียน แต่เป็นชนาคารต่างหาก!

หญิงสาวพยายามเร่งฝีเท้า แต่เสียงร้องไห้ของเด็กหญิงดังขึ้นมา ชัดแจ้งหวัะเสียวก่อน ทราวยทิพย์ชะงักก่อนจะค่อยๆ เดินตรงตามไปทางเสียง ร้องไห้ ก็พบว่าเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่งกำลังร้องไห้จ้า อาละวาดไม่ยอม เข้าห้องเรียน โดยมีคุณครูกำลังปลอบและเกลี้ยกล่อมอยู่ข้างๆ

"ไม่เรียน! ไม่เอา! บัวจะหาแม่! แม่! แม่!"

"น้องกอบัวไม่ต้องร้องไห้จะกะ เคียวตอนเย็นคุณแม่ก็มารับ ไป

เรียนกับเพื่อนๆ คิกว่านะ เคี้ยวครูแอมให้วาครูปด้วย"

ครูสาวยิ้มอย่างใจดี พยายามชี้ชวนเบี่ยงเบนความสนใจเด็กหญิง โดยมีทรายทิพย์เข้าไปยืนมองเด็กหญิงอยู่ใกล้ๆ

ด้านชวนาการซึ่งได้ยินเสียงเด็กร้องนานพอสมควรก็นึกแปลกใจ ชายหนุ่มหยุดเล่นบาสแล้วเดินมาข้างสนาม ส่งสายตาข้ามไปยังอีกฝั่งที่น้องกอบัวยังคงสะอึกสะอื้นอยู่

"ไม่เอา! ไม่เรียน! จะหาแม่! แม่! แม่! อือออ!!! จะหาแม่!" เมื่อเด็กหญิงกอบัวไม่ได้ตั้งใจ ก็รวบรวมพลังแผดเสียงร้องดังขึ้นไปอีก เป็นผลให้เธอสลักโอ อาเจียนพรวดออกมารครูสาว

"ว้าย!" ครูแอมร้องอย่างตกใจ

ทรายทิพย์ได้จังหวะยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ เธอคว้าผ้าพันคอผืนบางออกจากกระเป๋า

"คุณครูคะ นี่ค่ะ เช็ดก่อนนะคะ"

"แต่ฉันผ้าพันคอคุณนะคะ" ครูแอมมีท่าทางเกรงใจ ทั้งยังพะวงกับน้องกอบัวที่ยืนหน้าเสียมองผลงานตัวเองอยู่

"ไม่เป็นไรค่ะ ใช้ได้เลยค่ะ ไม่ต้องเกรงใจ คือทรายเป็นเพื่อนกับครูปาล์มฝ่ายแนะแนว มาสมัครงานนะคะ ถือว่าคนกันเอง ไม่ต้องเกรงใจนะคะ" ทรายทิพย์บอกครูแอม ในขณะที่กำลังดูอาการของน้องกอบัว

"น้อง..." หญิงสาวหยุดและมองคู่มือของเด็กน้อยที่ปักไว้บนอกเสื้อ ก่อนจะยิ้มอย่างใจดี "น้องกอบัวคะ นี่พี่ทรายนะ เคี้ยวพี่ทรายพาน้องกอบัวไปห้องน้ำ ไปล้างหน้า พอล้างหน้าสะอาดๆ แล้ว น้องกอบัวจะได้อารมณ์ดี ไม่ต้องร้องไห้นะคะ"

น้ำเสียงอ่อนโยนของทรายทิพย์ช่วยปลอบประโลมเด็กน้อยได้เป็นอย่างดี ทำให้กอบัวมีสีหน้าดีขึ้น เด็กหญิงเงยหน้ามองทรายทิพย์ แล้วพยักหน้าอย่างว่าง่าย

"ขอบคุณนะคะ" ครูแอมเห็นเด็กน้อยสงบลงก็โล่งใจ ในมือของครูสาวมีผ้าพันคอของทรายทิพย์ที่เธอเอาเจียนกอบัวอยู่ด้วย

ทรายทิพย์หันไปทางคุณครูสาวแล้วยิ้มให้อย่างเป็นมิตร ก่อนจะค่อยๆ รูงมือกอบัวไปทางห้องน้ำโดยมีครูแอมเดินพาไป ทั้งสามไม่รู้สึกรังเกียจ

ว่าเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในสายตาของชนวนกร และเขาก็เริ่มรู้สึกประทับใจทรายทิพย์ขึ้นมาแล้ว

ขณะเดียวกัน ในห้องทำงานของอำนาจหรือครูใหญ่ ซึ่งเป็นห้อง ที่คูหุหุหุรา โอโงะ มีถ้วยรางวัลและภาพถ่ายตอนที่อำนาจรับรางวัลติดเอาไว้มากมาย มันเป็นเรื่องที่เจ้าของภูมิใจมาก อำนาจกำลังนั่งยืมเหยียดกับครูน้อยที่กำลังพูดประจบประแจงอยู่อย่างเต็มที่

"คุณกรเนี่ยะ จะจ้างนักจิตวิทยามาแก้ปัญหาคี้ก ฮ่าๆ บ้าก้นใหญ่แล้ว! นี่แหละปัญหาของเด็กที่โตเมื่องนอก ไม่เข้าใจสังคมไทย แค่นี้เริ่มค้นคิดก็ผิดแล้ว เสียเวลา เสียงบประมาณเปล่าๆ" อำนาจส่ายหัวท่าทางดูถูกชนวนกรแสดงออกอย่างชัดเจน

"ผมเตือนแล้วนะครับ แต่คุณกรก็ยังยืนยัน เห็นบอกว่าที่เมื่องนอกเค้าทำกัน" ครูน้อยรีบรับลูกทันที

"แต่ที่นี่เมืองไทย! แะไ้ยินคำว่า 'นักจิตวิทยา' คนก็เผ่นแล้ว ไม่มีใครอยากให้คนอื่นเข้าใจว่าตัวเองเป็นบ้า! พวกหัวนอกเพื่อฝันไม่อยู่บนพื้นฐานความเป็นจริง ที่เมืองไทยนี้มันต้องใช้ไม้แข็ง ไม่เคยไ้ยินหรือไยว่า รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี!"

อำนาจพูดยาวเป็นชุด น้อยฟังแล้วก็พยักหน้าตามหงิกๆ

"แล้วนักจิตวิทยาที่เค้าหามาเป็นใคร" อำนาจหันมาถาม

"กำลังหาอยู่ครับ เห็นว่าเรียกมาสัมภาษณ์อยู่ แต่ถ้าคุณกรรับขนาดนี้ ถ้าคนที่หามาไม่ได้แย่มากจริงๆ ก็ครับรับมาทำงานละครับ"

อำนาจพยักหน้ารับทั้งที่ยังยืมเหยียดอยู่ สีหน้าของเขาแสดงออกว่าดูถูกชนวนกรอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังมั่นใจว่าสิ่งที่ชนวนกรกำลังทำจะไม่มีทางสำเร็จอย่างแน่นอน

หลังจากทรายทิพย์จัดการเรื่องน้องกอบัวเรียบร้อยแล้ว ก็ขอตัว จากครูแอมที่พำร่แต่ชอบคุณเธอ โดยไม่ลืมนำปากว่าจะกลับมารับผ้าพันคอคืนด้วย หญิงสาวเดินอย่างเร่งรีบต่อไป นาฬิกาข้อมือของเธอบอกเวลาที่ใกล้เคารพองชาติแล้ว ที่หัวมุมตึกก่อนทางขึ้นบันได ทรายทิพย์ชนกับเด็ก

หญิงคนหนึ่งที่กำลังจะวิ่งขึ้นตึกอย่างรีบร้อน

พลัก!!!

กระเป๋านักเรียนของเด็กหญิงตกลงบนพื้น ทนายทิพย์หันไปมอง และยี้มให้ก่อนจะพูด

"พี่ขอโทษนะคะ"

ขณะที่ทนายทิพย์กำลังก้มลงเก็บกระเป๋าพร้อมๆ กับเด็กหญิงคนนั้น เธอก็ต้องชะงักกึกเพราะเห็นรอยกรีดที่ข้อมือ เป็นรอยกรีดจากของมีคม เห็นเป็นเส้นๆ บางเส้นยังคุ้ยแผลสด แต่บางเส้นก็แห้งตกสะเก็ดแล้ว

หญิงสาวตกใจ คว่ำหมับที่ข้อมือของเด็กหญิงคนนั้น พอทนายทิพย์ เงยหน้าขึ้น ก็พบกับใบหน้าเศร้าหมองของอีกฝ่าย เด็กหญิงหลบตาทันที คล้ายคนทำผิดที่ถูกจับได้ เธอรีบดึงมือกลับ

"ข้อมือหนูไปโดนอะไรมาคะ"

ทนายทิพย์พยายามตะล่อมถาม แต่ยังไม่ทันได้รายละเอียดอะไร เด็กหญิงก็พูดสวนขึ้นมาก่อน

"โดนแก้วบาดค่ะ" ว่าแล้วเด็กหญิงก็รีบเดินแยกออกไป

ทนายทิพย์อยากจะทำตามไป แต่ชะงักไว้เพราะนึกได้ว่าตัวเองกำลัง รีบอยู่ หญิงสาวกำลังจะเดินไป แต่ทางคาสาละคุกับวงเวียนที่ตอกอยู่ เธอ เก็บขึ้นมาแล้วรีบหันไปมองเด็กหญิงอีกครั้ง เพราะแน่ใจว่าเป็นของเด็ก คนที่ตนเดินชนเมื่อครู่นี้ ทว่าเจ้าตัวก็เดินหายไปแล้ว ทนายทิพย์จึงเก็บ วงเวียนไว้ก่อนจะรีบเดินต่อ

หญิงสาวมาถึงหน้าห้องรองผู้อำนวยการโรงเรียนในเวลาแปดโมง ตรงพอดี เมื่อทนายทิพย์คิดต่อแป่ เลขานุการของชวนากรก็ได้คำตอบ ว่า ชวนากรยังไม่เข้ามาที่ห้องทำงานเลย และแป่ก็บอกให้เธอนั่งรอ เจ้านายอยู่หน้าห้องทำงาน

ระหว่างนั่งรอ ทนายทิพย์รู้สึกหิวขึ้นมา ด้วยความเร่งรีบที่จะมาให้ ทันเวลานัด จึงยังไม่มีอะไรตกถึงท้อง เธอมองซ้ายมองขวาเห็นว่ายังไม่มีใคร จึงหยิบสแน็กบาร์ออกจากกระเป๋า แกะแล้วก็กินอย่างรวควเร็ว

ชวนากรเดินมาเห็นภาพนั้นพอดีจึงชะงักเล็กน้อย เขามองทนายทิพย์ อย่างขำๆ ด้วยรู้อยู่ก่อนแล้วว่าหญิงสาวเป็นคนที่จะเข้ามาพบในเช้าวันนี้

เธอคงไม่รู้ว่าส่งสิ่งที่ทำไปก่อนหน้านี้ได้ถูกเก็บเอาไว้เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลในใจเขาแล้ว

ชวนากรมองร่างบางที่ยังคงกินขนมอย่างเร่งรีบอยู่ ท่าทางของหญิงสาวดูเป็นคนสมัยใหม่มาก คงจะเป็นคนเปิดกว้างรับอะไรได้ไม่ยาก แต่มีอีกสิ่งหนึ่งที่เขายังจะต้องทดสอบเธอ ชายหนุ่มนิ่งคิดแล้วอึดมุปาก เขาเดินตรงไปหาเธอที่ยังคงกักแท่งสแน็กบาร์คาปากอยู่

"ห้ามนำอาหารขึ้นมานบนตึกนะครับ" ชวนากรแกล้งทำเสียงเข้ม

ทรายทิพย์สะดุ้งโหยง หันขวับมาทางเขาทั้งที่حنมยังเค็มปาก

แม้จะขำ แต่ชวนากรก็ยังต้องเก็บอารมณ์ไว้เต็มที่ เขาชี้ไปยังป้ายข้างๆ หญิงสาว ซึ่งมีสัญลักษณ์และข้อความว่า 'ห้ามรับประทานอาหาร' อยู่ด้วย ทรายทิพย์มองตามมือของชายหนุ่มแล้วรีบเถียง

"ขอโทษคะคุณครู พอดีไม่ทันมอง แหะๆ" เธอว่า

ชวนากรชะงักเล็กน้อยเมื่อได้ยินเธอเรียกเขาว่าคุณครู

ทรายทิพย์อึดมุเจื่อนๆ และรีบเก็บขนมใส่กระเป๋ารวมกับหยิบขวดน้ำออกมาจะดื่ม แต่ถูกชวนากรแกล้งให้อีก

"นั่นก็ห้ามครับ" เขาชี้ไปยังป้ายที่มีภาพเครื่องดื่มมีเส้นขีดฆ่าอยู่ ด้านทรายทิพย์หันไปเห็นรูปแก้วน้ำและขีดห้ามทำให้หน้าเสียวกว่าเดิม

"อู๋ย! ขอโทษคะ ไม่เห็นเหมือนกัน..."

หญิงสาวค่อยๆ เก็บขวดน้ำ มองชวนากรที่ทำหน้าเข้มมาก เธอจึงอดทักไม่ได้

"คุณครูไม่ต้องทำหน้าดุก็ได้คะ ฉันไม่ใช่นักเรียน ฉันเป็นแขกของรองผู้อำนวยการนะคะ"

ชวนากรฟังแล้วก็ยังมั่นใจว่าอีกฝ่ายไม่รู้ว่าคตนเป็นใคร

"แล้วไง มาบอกผมทำไม หรือจะบอกว่า...การที่คุณเป็นแขกท่านรอง แปลว่่าจะกินอาหารหรือเครื่องดื่มบนตึกนี้ได้?"

ทรายทิพย์เจอไม้นี้ก็ทำหน้างงๆ

"เปล่านะคะ ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้น ที่บอกก็แค่...บอกเฉยๆ ไม่ได้จะอวดอ้าง"

"ไม่ใช่ก็ดี ฉันก็เชิญเอาอาหารและเครื่องดื่มของคุณลงไปทิ้งข้าง

ล่าง" ชวนกรแกลังอีก

"หือ? เอลงไปทึง...ตอนนีเฮอร์อะ"

หญิงสาวทำหน้างเข้าไปใหญ่ ในขณะที่ชายหนุ่มยังเล่นบทจริงจัง
อยู่

"ไอ้! เพราะป้ายนี้ไม่ได้แค่ห้ามกิน แต่ห้ามน้ำขึ้นมานบนคิก เพราะ
ฉะนั้นถึงแม้ว่าคุณจะไม่ได้กินไม่ได้คิม แต่มันยังอยู่ในกระเป่าคุณ ซึ่งมัน
ผิดกฎ เชิญ!"

"เฮ้ย! จริงอะ"

ทนายทิพย์เผลออูทานออกมา เธอหันไปมองป้ายอีกครั้งอย่างสงสัย
ส่วนชวนกรไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะพูดยังไร เขายังยืนยันคำเคิม

"จริงครับ เชิญ"

ทนายทิพย์ยังคงอ้าอึ้ง พยายามคิดหาทางต่อรอง

"อ้อ...แต่ตอนนี้ได้เวลานักแล้ว ถ้าเดินลงไปแล้วเดินขึ้นมาใหม่ มัน
ใช้เวลา ท่านไม่ชอบคนมาสาย เอาเป็นว่า...ฉันไม่เอามันออกมาจาก
กระเป่าให้คนอื่นเห็นได้มัยกะ"

"นี่คุณกำลังจะทำผิด และลากผมเข้าไปเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดนะ"

ชวนกรพูดต่อทไปเรื่อย ในใจเขาก็นึกขำที่ตัวเอง 'เล่นใหญ่'
น่าดู

"เปล่าอะกะ ฉันไม่ได้คิดแบบนั้น...คือ...ฉันก็เข้าใจนะกะ กรุเป็น
ครูพละ ต้องอยู่ในกฎระเบียบ แต่...ฉันไม่ได้ทำผิดร้ายแรงอะไร แค่มิน้ำ
และอาหารแห้งๆ ซึ้นเคียว"

"ครูพละ?..."

ชายหนุ่มทวนคำ ไม่คาดคิดว่าจะได้ยินเธอเรียกแบบนี้ แต่แล้วพอ
มองชุดวอร์มที่ตัวเองสวมอยู่ก็เข้าใจ

"ไม่ว่าคุณจะทำอย่างไรให้มันเป็นเรื่องเล็กแคไหน แต่ผิดก็คือ
ผิด เชิญครับ"

ชวนกรผายมือไปที่ทางลง ทนายทิพย์อึ้งพลางกรุ่นคิด มองนาฬิกา
สลับกับป้ายหน้าห้อง ก่อนจะตัดสินใจขึ้นเค็คขา

"โอเค ฉันมีทางออกที่จะไม่ทำให้ตัวเองเสียเวลา และคุณครูก็

ไม่ต้องตกอยู่ในฐานะผู้สมรู้ร่วมคิด ฉันจะแก้ปัญหานี้ภายในสามสัปดาห์ที่
คุณครูเริ่มจับเวลาได้"

ชวนกรทำท่าาง แต่หญิงสาวยังคงยืนย่นคำเดิม แฉมแฉงด้วยซ้ำ

"จับเวลาสิคะ นาฬิกาคุณจับเวลาได้นี่ ฉันเห็น เริ่มเลยคะ"

ชวนกรคิดๆ แล้วก็ชักไหล่ "อ๊ะ! ลองดู"

ชวนกรก้มหน้าคนาฬิกาจับเวลา ทันใดนั้นทรายทิพย์ก็รีบหยิบ
สแน็กบาร์ออกมาจากกระเป๋า และยัดมันเข้าปากทั้งหมด

"เฮ้ย!" พอชวนกรเงยหน้ามา ขนมหักเข้าไปในปากทรายทิพย์
หมดแล้ว

ทรายทิพย์รีบเคี้ยวและควักขวิดน้ำออกมา เดินไปยังกระถางต้นไม้
ที่วางอยู่ข้างๆ แล้วเทน้ำลงในนั้นจนหมดขวด จากนั้นหันมาลั่นสแน็กบาร์
ที่อยู่ในปากดังเอือก! เธอขยำซองขนมที่ว่างเปล่า และชูขวดน้ำที่ว่างเปล่า
ขึ้นให้ดู พร้อมกับยิ้มแฉ่ง

คิง!!! หมดเวลาพอดี!

"ตอนนี้ก็ไม่มีทั้งอาหารและเครื่องคิมแล้วนะ! โอเคมัยยะคุณครู"

ชวนกรอึ้งไป แต่มีแววตาพึงพอใจเล็กๆ กับการแก้ปัญหาของ
ทรายทิพย์ ทันใดนั้นเสียงปาล์มก็ดังขึ้น

"ทราย!"

ทรายทิพย์หันไปมอง ปาล์มรีบวิ่งมาหาเพื่อน แล้วพูดขอโทษขอโพย
ที่ตัวเองมาสาย

"มาถึงนานหรือยังแก"

ทรายทิพย์ยิ้มรับ กำลังจะตอบ แต่ปาล์มพูดแทรกขึ้นมาก่อน

"อ้าว! คุณกร สวัสดิ์คะ นี่...เจอกันแล้วหรือคะ"

ปาล์มยกมือไหว้ชวนกรที่รับไหว้พลางส่งสายตากวนๆ ไปยัง
ทรายทิพย์ซึ่งยืนตะลึงอึ้งกิมกืออยู่กับที่

ฉ่า!!!

เสียงความเย็นปะทะความร้อนจากเนื้อหุ้มอย่างร้อนๆ บนเตา ยัง
ไม่อาจทำให้ทรายทิพย์สลัดความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้วันนี้ได้ หญิงสาวทึบ

เนื้ออย่างขึ้นมาใส่ปากพลางเคี้ยวช้าๆ ในขณะที่สมองฉายภาพของชวนากรเมื่อเข้าไปด้วย

"จบปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง? กำลังเรียนโท? ยังไม่เคยทำงานจริง?"

ชวนากรอ่านประวัติทรายทิพย์แล้วเงยหน้ามองเธออย่างประหม่น หญิงสาวรู้สึกหมั่นไส้โดยไม่ทราบสาเหตุ แต่ก็พูดอะไรมาไม่ได้ แค่อธิบายเพิ่มเติมว่า

"แต่ดิฉันเก็บเคสมาเยอะนะค่ะ ทั้งตอนเรียน ป.ตรี และ ป.โท รวมแล้วก็เกือบร้อยเคส"

"ทำไมคุณสนใจเกี่ยวกับปัญหาของเด็กที่พ่อแม่หย่าร้าง" ชายหนุ่มถามต่อ

"เพราะพวกเค้าต้องการ 'คนสนใจ' "

ถ้อยคำที่ทรายทิพย์พูดสวนขึ้นมาทำให้ชวนากรชะงักกึก หัวใจของชายหนุ่มเริ่มปวดแปลบขึ้นมา เนื่องจากคำพูดสั้นๆ ของหญิงสาวนั้น กระแทกใจเขาพอดี

"ความต้องการพื้นฐานของคนเรา คือ ความรัก ความสนใจ โดยเฉพาะจากคนที่เรารัก สำหรับเด็กๆ รักแรก คือ พ่อแม่ เมื่อเค้าไม่ได้รับความรัก ก็เหมือนคนนอกหัก..." ทรายทิพย์หยุดคิดหนึ่งก่อนจะพูดต่อ "และแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมบิดเบี้ยวเพราะต้องการเรียกร้องให้คนสนใจ ถ้าเราให้ความสนใจกับเค้า ปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิด...ก็คงไม่เกิดขึ้น"

"คุณไม่เคยทำงานจริงมาก่อน ทำไมถึงคิดว่าจะทำงานนี้ได้"

"ได้ค่ะ เพราะดิฉันไม่เคยคิดว่าตัวเองทำไม่ได้ พ่อดิฉันสอนไว้ว่า ถ้าคิดจะทำเรื่องยาก เราต้องยอมลำบาก พยายามต่อไปเรื่อยๆ สักวันเราจะได้เจอแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ เพราะฉะนั้นถ้ามุ่งมั่น ตั้งใจ เราทำทุกอย่างได้แน่นอนค่ะ!"

ชวนากรปิดแฟ้มประวัติของหญิงสาวลง เขามองเธอนิ่งก่อนจะเอ่ยว่า

"ตกลง ผมรับคุณเข้ามาเป็นนักจิตวิทยาดูแลโครงการพิเศษของ

เรา ผมเลือกนักเรียนที่จะเข้าร่วมโครงการไว้แล้วสองคน เคียวคุณปาล์ม จะเอารายละเอียดทั้งหมดมาให้ ผมต้องการให้คุณมาทำงานพรุ่งนี้เลย"

บทจะสั่งงาน ชวนากรก็รวดเร็วเฉียบขาดและตรงประเด็น ทราาย-ทิพย์ได้แต่พยักหน้ารับตอบค่ะๆ ไปตามเรื่อง แต่ยังมีเงื่อนไขข้อสุดท้าย ที่เธอไม่คิดว่าจะกลายมาเป็นปัญหาใหญ่ นั่นก็คือ...

"ผมต้องการให้โครงการนี้เป็นรูปธรรมก่อนปิดเทอม"

ชวนากรบอกความต้องการไว้อย่างนั้น ซึ่งทราายทิพย์ก็พยักหน้ารับ เช่นเดิม ก่อนจะนึกได้ในภายหลังว่าเรื่องนี้มันไม่ใช่ง่ายอย่างที่คิด...

ทราาย...ทราาย...ทราาย...

"ยัยทราาย!"

เสียงปาล์มเรียกดังจนทราายทิพย์สะดุ้งโหยง เธอกะพริบตาปริบๆ มองเตาอย่างสลัดกับใบหน้าของเพื่อนรัก เนื้อในเตาเริ่มไหม้เพราะพลิก กลับไม่ทัน

"เหม่ออะไรแก ไม่ช่วยกันอย่างเข้า นี้อูสิ เสียของหมด"

ปาล์มว่าในขณะที่ทราายทิพย์ถอนใจหนัก

"เป็นอะไรไป แล้วคิดอะไรอยู่นะ" ปาล์มถาม

"เจ้านายแกต้องบ้าแน่ๆ จะให้แก้ปัญหาคึกให้ได้ภายในเดือนกว่า มันเป็นไปได้!"

"อ้าว! แล้วทำไมแกไม่บอกเค้าไปตรงๆ ละ มาบ่นตอนนี้ทำไม"

"ก็ตอนนั้นฉันไม่รู้เนี่ยว่าปิดเทอมมันอีกแค่เดือนกว่าเอง อีกอย่างฉัน ก็กลัวว่าเค้าจะไม่ให้ฉันทำงานด้วย ฉันจะบอกเค้าเรื่องขอข้อมูลไปใช้ใน ที่สิสยังไม่งล้าเลย เอาไว้ให้สนิทกันมากกว่านี้ก่อนค่อยบอกก็แล้วกัน"

ทราายทิพย์ตอบเสียงอ่อย

ปาล์มพยักหน้ารับ แต่ดูใจจุกใจจ่ออยู่กับเนื้ออย่างบนเตามากกว่า ทราายทิพย์มีท่าทีครุ่นคิดก่อนจะพูดต่อ

"เออเนี่ย เจ้านายแกก็หล่อคินะ แต่คุณิบ นิ่งคุยกันเป็นชั่วโมง ฉันยังไม่เห็นเค้ายิ้มเลย"

"อย่าว่าแต่แกเลย ตั้งแต่ฉันทำงานกับเขามากก็ยังไม่เคยเห็น คุณกร

คงเครียด เพิ่งกลับจากเมืองนอก เริ่มงานได้ไม่นานก็โดนแค้นจี้จากพวกครู โดยเฉพาะครูใหญ่"

"อ้าว! ทำอะไรล่ะ"

"คุณครูเป็นคนตรงๆ ขรึมๆ เข้าถึงยาก แล้วก็ยังเด็ก ครูเก่าๆ รับไม่ค่อยได้ เลยต้องพิสูจน์หลายอย่าง ที่แถมเห็นเค้าแต่งชุดพละเพราะเค้าไปเล่นกีฬากับเด็กๆ ก่อนเคารพธงชาติ ครูคนอื่นๆ ไม่เห็นด้วยในเรื่องนี้ เพราะคิดว่าผู้บริหารไม่ควรลงไปคลุกคลีกับเด็กมาก"

ทรายทิพย์ฟังแล้วก็แอบเห็นใจนิดๆ จึงถามตรงๆ

"แล้วเค้ามีแฟนหรือเปล่า"

"เท่าที่รู้ไม่มีนะ" ปาล์มตอบ

"ไม่แปลกใจ! นี่ฉันว่านะ ท่านรองเนี่ย ต้องมีปมอะไรแน่ๆ คุณ ไปก็เหมือนเด็กขาดความอบอุ่น"

ปาล์มชะงักกึกกับคำสันนิษฐานของเพื่อน

ทรายทิพย์เห็นเพื่อนนิ่งก็ยิ้มมุมปาก "ฉันพูดถูกอะดิ"

ปาล์มพยักหน้ารับ "เฮ้อ! กินก่อน กินก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากัน"

ชวนกรับรถฝ่าความมืดไป เวลากลางคืนและการอยู่คนเดียว

ไม่เคยคือเธอ เพราะภาพเก่าๆ มักจะย้อนกลับมา ภาพที่พ่อกับแม่ของเขาทะเลาะกัน จนนำไปสู่การหย่าร้างของทั้งคู่ และเป็นสาเหตุให้เขาต้องไปอยู่ต่างประเทศต่างๆ ที่อายุน้อยๆ ถึงเขาจะผ่านมันมาได้แล้ว แต่ก็ราวกับฝันร้ายซ้ำซ้ำมคืน มันยังคงทิ้งความรู้สึกเจ็บแปลบและหวาดกลัวลึกๆ ในใจ

วันรุ่งขึ้น...

ทั้งที่เป็นวันทำงานวันแรก แต่ทรายทิพย์ก็ต้องมานั่งหมดสภาพอยู่กลางห้องทำงาน เมื่อก่อนห้องนี้เคยเป็นห้องเก็บของ เธอกับแม่บ้านเพิ่งช่วยกันทำความสะอาดเสร็จ นี่เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดซึ่งชวนกรหาให้ได้ ก่อนหน้านี้หญิงสาวไปบอกเขาว่าเธอจำเป็นต้องมีห้องส่วนตัว เพราะมันจะช่วยให้เด็กๆ สะดวกใจและรู้สึกปลอดภัยมากขึ้นเมื่อมารับการปรึกษา

ปัญหาต่างๆ

คีที่เขารับฟังแล้วช่วยหาสถานที่ให้ แม้ว่ามันจะทำให้เธอกับแม่บ้าน
หมดเวลาตลอดช่วงเช้าไปกับการทำความสะอาดก็ตาม ทรายทิพย์มองไป
รอบๆ ห้องอย่างมุ่มม่น เธอรู้จากปาล์มว่าชวนากรต้องการจะทดสอบเธอ
หลายๆ เรื่อง และหนึ่งในนั้นก็คือความอดทน

"ฉันรู้อยู่แล้ว!!! จะกดดันแค่ไหน ฉันก็ไม่เลิกทำงานนี้เด็ดขาด ฉัน
ต้องอยู่เก็บข้อมูลทำที่สี่สีให้จบ และอยู่ช่วยเด็กๆ ในโครงการไม่ให้ใคร
ไล่ออก ฉันจะทำทั้งสองหน้าที่ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี"

ทรายทิพย์กำหมัดแน่น ใบหน้าปรากฏความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า!

ทรายทิพย์เดินลงไปชั้นล่างเพื่อขนลังอุปกรณ์ ของเล่น และขนม
ต่างๆ ที่เธอเตรียมมาไว้ในห้อง แต่ขากลับเกิดเหตุไม่คาดคิด ของเล่นที่
วางไว้บนลังกลิ้งลงบนพื้น หญิงสาววางลังไว้เพื่อจะหยิบมันขึ้นมา แต่มี
ใครคนหนึ่งช่วยหยิบขึ้นมาเสียก่อน

อำนาจมองของที่เก็บขึ้นมาอย่างแปลกใจ ทรายทิพย์ไม่ได้คิด
อะไร เธออยากจะทำงานให้เสร็จไวๆ จึงเดินไปหยิบของเล่นจากมืออำนาจ

"ขอบคุณนะค่ะ"

หญิงสาวเอ่ยแล้วยกมือไหว้ แล้วยกลังทำท่าเหมือนจะเดินต่อ แต่
ถูกอำนาจเรียกไว้ก่อน

"เดี๋ยว! คุณเป็นใคร แล้วเอาของพวกนี้มาทำอะไร"

"อ้อ! คิฉันเป็นเจ้าหน้าที่คนใหม่นะค่ะ ของพวกนี้เอามาใช้ในห้อง
ให้คำปรึกษาค่ะ" เธอตอบด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"แล้วคุณไม่รู้เหรอว่าผมเป็นใคร" อำนาจถาม

หญิงสาวมีท่าทีงงวย เธอยิ้มเจื่อนๆ ก่อนจะตอบว่า

"เอ่อ...ต้องขอโทษนะค่ะ คิฉันไม่ทราบจริงๆ ค่ะ พอตีเพ็งมาทำงาน
เลยยังไม่ค่อยรู้จักใคร ต้องขอโทษอีกครั้งนะค่ะ เอ่อ...ขอตัวก่อนค่ะ"

ทรายทิพย์เดินต่อไปยังห้องตัวเอง ทิ้งอำนาจให้ยืนหน้าตึงอยู่กับที่
เขารู้สึกไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง

"ไม่รู้รู้จักฉันไค้ยังงิ!" อำนาจมองตามทรายทิพย์ด้วยสายตาคุ้ยค้น

ลูกมีพ่อแม่ต้นแบบของความมีวินัย
มีแม่เป็นต้นแบบของความรัก
เด็กที่มีทั้งความรักและวินัย
ถือว่ามีความรู้ชีวิตที่พร้อมจะใช้ชีวิตอย่างมั่นคง
แต่ถ้าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไป
เด็กอาจจะชินพฤติกรรมเร่ร่อนให้ได้มาซึ่ง
ความรัก ความสนใจ จะสร้างปัญหาให้ตัวเองโดยไม่รู้ตัว

— ทราบกิมพ์

CHAPTER 04

ภายในห้องทำงานขนาดเล็กของทรายทิพย์...

ห้องนี้ถูกเนรมิตให้มีบรรยากาศผ่อนคลายมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งขนม ของเล่น ลูกบอลเล็กๆ และโคมไฟบนโต๊ะ หญิงสาวเตรียมพร้อมถึงขนาดเลือกซื้อเก้าอี้ตัวใหม่ที่นั่งสบายกว่าเก้าอี้แข็งๆ ของโรงเรียน เพราะเธอรู้ว่ามันจะช่วยให้เด็กที่เข้ามาหาเธอรู้สึกไว้วางใจ สบายใจ และอยู่ในอารมณ์ที่จะยอมรับคำปรึกษามากที่สุด สภาพห้องในตอนนี้ต่างกันมากกับเมื่อวานที่ยังเป็นแค่ห้องเก็บของเก่าๆ

ทรายทิพย์ภูมิใจในฝีมือตัวเองมาก ยิ่งตอนที่ชวนนากับปาล์มเข้ามาดูสถานที่แล้วถึงกับอึ้งในฝีมือและความรวดเร็วของเธอยิ่งภูมิใจ อย่างไรก็ตาม ชายหนุ่มบอกว่าจะติดตามการทำงานของเธอยังใกล้ชิดอยู่ดี ทรายทิพย์ซัดจะชินเสียแล้ว หญิงสาวคาดเดาว่าชวนนกรคงมีท่าทีแบบนี้ไปเรื่อยๆ จนกว่าเธอจะทำสำเร็จขึ้นมา ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ต้องสร้างผลงานให้เขายอมรับให้ได้!

นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้เช้าวันนี้ทรายทิพย์รีบร้อนที่จะเรียกนักเรียนสองคนในโครงการมาพูดคุย โดยแจ้งให้ฝ่ายวิชาการเป็นคนประสานงาน ประกาศเรียกเด็กมาให้ แต่เผอิญหนึ่งในนักเรียนที่เธอต้องการตัวปรากฏเป็นข่าวในโทรทัศน์เสียก่อน ปาล์มรีบวิ่งมาบอกให้เธอรู้ และทรายทิพย์

ก็ไม่รีรอที่จะเปิดโทรศัพท์ดูการแถลงข่าวของมงกุฎแก้ว ทันตอนที่เธอ กำลังบีบน้ำตาน่าสงสาร ขอความเห็นใจจากสังคม

"มินนี่ทำไปด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ มินนี่แค่เอามาถือและถ่ายรูป เล่นกับเพื่อน มินนี่ไม่ได้เสพจริงๆ ค่ะ ภาพนี้ก็ถ่ายไว้นานแล้ว มินนี่ ไม่คิดจริงๆ ว่าภาพนี้จะทำให้ชีวิตของมินนี่เปลี่ยนไปมากขนาดนี้ มินนี่... ขอโทษจริงๆ ค่ะ"

มงกุฎแก้วร้องให้น้ำตานองหน้า ดูน่าสงสารมาก จากนั้นเธอก็หัน มาพูดคุยกับกล้องและเริ่มคร่ำมาใส่ทันที

"มินนี่ขอบคุณทุกความเห็นในโลกออนไลน์ มินนี่อ่านเกือบทุก ความเห็น แล้วมันก็...**ดีมาก** มินนี่จะนำมาปรับปรุงตัว เรื่องตำแหน่ง มิสไฮสกูล" เด็กสาวพูดเสียงสั่น น้ำตาวิ่งเผาะๆ "มินนี่...ขอสละตำแหน่ง คืนให้กับกองประกวด มินนี่ขอคืนเอง ไม่มีใครบังคับ มินนี่ขอโทษที่ทำให้ ทุกคนผิดหวัง"

ทรายทิพย์ส่ายหน้าเพราะมองออกว่ากิริยาท่าทางของมงกุฎแก้ว นั้นล้วนปั่นแต่งขึ้นมาทั้งสิ้น แต่เธอก็ยังดูเพื่อเก็บข้อมูลไปเรื่อยๆ สังเกต ลักษณะอาการและเวลาที่จะได้เจอนักเรียนที่ตนเองต้องรับผิดชอบ จนกระทั่งจบการแถลงข่าวแล้ว หญิงสาวก็นั่งจดสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับ มงกุฎแก้วลงในสมุดบันทึก เพื่อฆ่าเวลาระหว่างรอนักเรียนอีกคน

ทว่า...ทรายทิพย์รอแล้วรออีก แต่นักเรียนของเธอก็ไม่มาสักที ถ้า หญิงสาวได้รู้เหตุการณ์ที่แท้จริง ก็คงไม่มานั่งรอชะเง้อคอแทบจะยาวเป็น กะเหรี่ยงแบบนี้หรอก!

อีกด้านหนึ่ง ครูน้อยกำลังถือกระดาษรายชื่อนักเรียนที่ทรายทิพย์ ส่งมาให้ประกาศเรียกตัวอยู่ โดยมีอำนาจยืนอยู่ข้างๆ

"ครูใหญ่จะให้ผมประกาศเรียกเด็กนักเรียนมาให้ 'คนของคุณกร' ไหมครับ"

ครูน้อยถามอำนาจที่กำลังมองรายชื่อนักเรียนอย่างเย็นชา

"ไม่ต้อง! เก่งกันนักก็หาทางเรียกเด็กเองก็แล้วกัน ฉันก็อยากรู้ว่า จะมีใครยอมมารับคำปรึกษา"

อานาจยำกระคายนั้นด้วยความสะดวก แล้วปาทิ้งลงถังขยะ แต่เมื่อคิดอะไรบางอย่างออกมาได้ ก็ชะงักกึกก่อนจะยิ้มชั่วร้ายและหันไปทางครูน้อย

"ฉันมีความคิดดีๆ เพื่อไม่ให้คนของคุณกรว่างมากเกินไป ฉันจะส่ง 'ตัวปัญหา' ไปให้เค้าจัดการ รับรองว่าสนุกแน่!" อานาจจิกตาอย่างชั่วร้าย

ทรายทิพย์ยังคงนั่งรออยู่ในห้องด้วยความตื่นเต้น หวังเต็มที่ว่า เด็กจะต้องมาแน่ๆ ทว่ารอแล้วรออีก ทุกอย่างก็ยิ่งเงียบกริบ นาฬิกาข้อมือบอกเวลาใกล้ห้าโมงเย็นเต็มที่แล้ว เธอตระหนักได้ว่าเวลาเลิกเรียนไปแล้วหลายชั่วโมง ทำไมนักเรียนยังไม่มาอีก

หญิงสาวไม่สบายใจ ลูกขึ้นจะเดินออกจากห้องไปตามเรื่อง ทว่าในขณะนั้นเองประตูก็เปิดล๊ะเข้ามาก่อน ที่หน้าประตูปรากฏร่างของหญิงวัยประมาณสามสิบต้นๆ แ่่งตัวดี เนียบ ทั้งเสื้อผ้าหน้าผมเรียกว่าเป๊ะจัสต์ไคล์ผู้หญิงทำงาน พอเจ้าตัวเห็นทรายทิพย์ก็ประกาศว่าตนเองชื่อ 'จุฑาทัย' และไม่เปิดโอกาสให้ทรายทิพย์พูดหรือถามอะไรสักคำ

"ลูกดิฉันมีปัญหาค่ะ" เธอว่า

"เอ่อ สะ...สวัสดิ์ค่ะ" ทรายทิพย์ผะนิดหน่อย เธอยังทำตัวไม่ถูกเลยได้แต่เอาคำทักทายนำหน้า

ทว่าจุฑาทัยไม่สนใจฟัง หันไปคว้าตัวเด็กชายที่ยืนหลบออกมา พอเห็นทรายทิพย์ เด็กชายก็หลบตาทันที ท่าทางไม่มีความมั่นใจเหล่านั้นเรียกความสนใจจากทรายทิพย์ได้

"นี่โซกุนค่ะ ลูกฉัน 'ชอบโกหก' เมื่อก่อนไม่เป็น แต่พอฉันแยกทางกับสามี ก็มีอาการหนักมาก"

พอโซกุนได้ยินแม่พูดแบบนั้นก็ยิ่งอายและทำตัวไม่ถูก เหมือนโดนแม่ฉีกหน้า ทรายทิพย์รู้สึกสนใจมาก

"คุณแม่คะ ให้น้องออกไปรอข้างนอก แล้วเราค่อยคุยกันนะคะ"

ทรายทิพย์พยายามควบคุมสถานการณ์ ทว่าอีกฝ่ายกลับสวนขึ้นมาทันควัน

"ไม่ต้องคะ คุณตรงนี้แหละ โรงเรียนจ้างคุณมาแก้ปัญหา คุณก็ต้องแก้ปัญหาให้ฉัน!"

"คิดฉันดีที่จะช่วย แต่ฉันไม่มีอำนาจในการรับเด็กเข้าโครงการ"

"ถ้าคุณไม่มีแล้วใครมี"

คุณฤทัยถามอย่างใสอารมณ์ ในขณะที่โซกุนก้มหน้าอยู่ตลอดเวลา

"คุณชวนกรคะ"

ทรายทิพย์ตอบ แล้วอีกฝ่ายก็รีบพูดขึ้นว่า

"รองผู้อำนวยการสินะ ค่ะ งั้นเราไปหาคุณชวนกรกัน"

คุณฤทัยยิ้มกว้าง พยักหน้าให้ทรายทิพย์เดินตาม ในขณะที่คว้ามือลูกชายถึงจูงกิ่งลากออกจากห้องไป

ที่ห้องรองผู้อำนวยการ...

ชวนกรกอดอกหน้าเคียบขณะฟังคุณฤทัย เขาปรายสายตาคู่ไปทางทรายทิพย์ที่ยิ้มเจื่อนๆ สิ่งที่หญิงสาวทำได้ในตอนนี้คือจับมือโซกุนเอาไว้ พลังส่งสายตาให้กำลังใจ เพื่อไม่ให้เด็กตัวสั่นกลัวมากเกินไปว่านี่

"ผมไม่มีปัญหากับการรับเด็กเพิ่ม ผมยินดีที่คุณแม่เห็นความสำคัญของโครงการเรา"

ในที่สุดชวนกรก็พูดออกมา เขารู้ว่าคุณฤทัยเป็นผู้ปกครองที่ขึ้นชื่อเรื่องความซุกซน รุนแรง และเป็นหนึ่งในคณะกรรมการผู้ปกครองที่มีอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่ง นั่นแปลว่ารับมือได้ยากมาก

"ไม่มีปัญหาครับเลยสิ ลูกฉันมีปัญหา ฉันเลิกกับสามี คุณสมบัติครบถ้วนตามที่ครูใหญ่บอกเลย"

แม้ว่าคุณฤทัยจะมีสีหน้าพอใจในคำตอบรับของชวนกร แต่เธอยังพูดห้วนๆ อยู่เช่นเดิม สิ่งที่เรียกความสนใจของชวนกรไม่ใช่เรื่องกิริยามารยาทที่พึงปฏิบัติต่อกัน แต่เป็นข้อมูลใหม่ต่างหาก!

"ครูใหญ่เป็นคนบอกคุณฤทัยเกี่ยวกับโครงการนี้เหรอครับ" ชายหนุ่มถามย้ำ

"ใช่ค่ะ แต่ครูใหญ่ก็เตือนมานะคะว่าเจ้าหน้าที่ที่มาใหม่ยังเด็กมาก จะต้องเข้มงวด และวางใจไม่ได้ ซึ่งฉันก็เห็นด้วย!" คุณฤทัยว่า แล้วปราย

ตามาทางทรายทิพย์ที่ยืนหน้าซาอยู่

ชวนกรมีสีหน้าหนักใจ มองออกแล้วว่าปัญหาเกิดจากใคร อำนาจมักจะเป็นแบบนี้ คือไม่พอใจในทุกสิ่งที่เขาทำ จะต้องเข้ามาบีบคั้นในทุกเรื่อง ด้วยถือว่าเป็นผู้ก่อตั้งโรงเรียนร่วมกับคุณแม่ของเขา ใครจะทำอะไรก็ต้องปรึกษาเขาก่อน ห้ามทำข้ามหน้าข้ามตาเด็ดขาด แต่ชายหนุ่มรู้ดีว่าความคิดของตนสวนทางกับอีกฝ่ายแค่ไหน ถ้าต้องรายงานทุกเรื่อง เขาก็ไม่มีทางทำอย่างที่ดีได้สำเร็จ

"ตามันนั้นนะคะ แล้วฉันจะมาใหม่"

คุณฤทัยรวบรัดตัดความแล้วเดินออกไป ทิ้งให้ชวนกรกุมขมับอยู่ด้านหลัง ส่วนทรายทิพย์รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างที่เธอควรรู้ และน่าจะเป็นเรื่องไม่ค่อยดีนักต่อการทำงานของเธอ

"ท่านรองคะ" เธอขยับเข้าไปใกล้ชวนกร ซึ่งหันมามองและส่งสายตาดอกให้เธอพูดต่อ "ครูใหญ่คือใครคะ"

ชวนกรถอนใจหนักหน่วง ก่อนจะเดินนำเธอไปยังบอร์ดแสดงภาพบุคลากรในโรงเรียนพร้อมตำแหน่ง แล้วชี้รูปของอำนาจให้ทรายทิพย์คุณหญิงสาวจำได้ทันทีว่าเป็นคนที่เก็บของเล่นให้เธอเมื่อวันก่อน

"ครูอำนาจ หรือที่พวกเราเรียกว่า ครูใหญ่ คุณเล่าวิชาการศึกษาเป็นคุณครูเก่าแก่ คุณและฉันชื่อเรื่องหวัโบริณ เขาเป็นคนก่อตั้งที่นี่ร่วมกับคุณแม่ของผมซึ่งเป็นผู้อำนวยการ" ชายหนุ่มเล่าให้หญิงสาวฟังอย่างละเอียด

"แล้วท่านก็ไม่ค่อยชอบท่านรองด้วยสินะคะ" ทรายทิพย์เผลอถามอย่างตรงไปตรงมา พอถูกคิดได้ก็หลุดปากพูดออกไปหมดแล้ว หญิงสาวอึ้งเฉือนอีกครั้ง แต่ชวนกรไม่ได้ว่าอะไร

"ก็อย่างที่เห็น ท่าทางคุณจะต้องลำบากหน่อยนะ ถ้าคุณถอดใจก่อน ผมก็ไม่ว่าอะไรนะ แต่รีบตัดสินใจหน่อยแล้วกัน เพราะผมไม่ชอบคนที่ไม่อดทนเท่าไร" ลาออกไปตั้งแต่แรกเสียก็ได้"

คำสบประมาทของเขาไม่ทำให้ทรายทิพย์อยากต่อปากต่อคำกับผู้บังคับบัญชาโดยตรง เพราะเธอตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าจะต้องทำผลงานให้ชวนกรเห็นให้จงได้!

"ท่านรองคะ ตั้งแต่ฉันมาทำงาน ยังไม่ทราบเลยว่าโครงการนี้ชื่ออะไรคะ" หญิงสาวเสไปถามเรื่องอื่น

น่าแปลกที่ชวนากรนั่งคิดอยู่หลายอึดใจ ก่อนจะชักไหล่และตอบง่าย ๆ ว่า "ชื่อโครงการนี้ยังไม่มี"

"อ้าว!" หญิงสาวร้องเสียงหลง

"คุณก็คิดมาด้วยแล้วกัน ส่งมาให้ผมเลือกภายในวันนี้ **ทำได้หรือเปล่า**"

ชวนากรมองทรายทิพย์ที่กำลังอึกอัก แต่แล้วหญิงสาวก็ตอบว่า "ค่ะ!"

ชายหนุ่มยิ้มมุมปากเมื่อได้ยิน ดูเหมือนว่าทุกเรื่องในมุมมองของทรายทิพย์จะเป็นไปได้ทั้งหมด

"ดี! แล้วผมจะรอ"

เขาว่าแล้วเดินออกไป ทิ้งให้ทรายทิพย์ยืนกุมขมับอยู่ด้านหลัง คืนนั้น หลังจากที่หญิงสาวส่งข้อความไปแล้วกว่าห้าสิบข้อความ ในที่สุดก็ได้รับการอนุมัติจากชวนากรซึ่งกำลังนั่งงำที่โต๊ะกินข้าว ปกติแล้วชายหนุ่มมักจะรับประทานอาหารที่บ้านคนเดียว บรรยากาศส่วนใหญ่ก็จะเงียบๆ มีแค่ตัวเขากับแม่บ้านเท่านั้น

ตกลงว่าเอาชื่อนี้แหละ

ชายหนุ่มมองข้อความของเธอยิ้มๆ แล้วตอบกลับไป

เอา

ไฮโย!

ชวนากรปัดข้อความในโทรศัพท์มือถือของตัวเอง โดยไม่ทันสังเกตว่า ข้อความจำนวนมากจากทรายทิพย์ทำให้อาหารของเขาอร่อยขึ้น และมือเย็นไม่เหงาเหมือนเคย

วันรุ่งขึ้น ในห้องประชุม...

ทนายทิพย์ต้องพรีเซ็นต์โครงการให้ผู้อำนวยความสะดวกและคุณครูทุกคนทราบถึงรายละเอียดต่างๆ ด้วย ปกติแล้วการพูดต่อหน้าคนเยอะๆ ไม่เป็นปัญหาสำหรับเธอเท่าไรนัก ยกเว้นมีคนมาจ้องเขม็งด้วยสายตามาร้าย เช่นนี้ ตลอดเวลาของการพรีเซ็นต์ ทนายทิพย์พยายามไม่หันไปมองทางอำนาจ

เธอหันไปเปิดสไลด์ซึ่งเผยชื่อโครงการว่า 'ผูกสาแหรก' เป็นตัวหนาๆ โทๆ เน้นให้เห็นเด่นชัด ก่อนจะบรรยายให้ทุกคนได้ฟังว่า

"**'บ้านแตกสาแหรกขาด'** หมายถึง เหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นในครอบครัวจนทำให้ต้องพลัดพรากจากกัน เป็นที่มาของชื่อโครงการพิเศษ **'โครงการผูกสาแหรก'** ที่ท่านรองฯ ได้รับแรงบันดาลใจมาจาก 'Banana Split' ของอเมริกา"

พอพูดจบ เธอก็ได้ยินเสียงหัวเราะขำของอำนาจ จากนั้นครูหลายคนก็เริ่มหัวเราะตาม มีเพียงชนวนกรเท่านั้นที่มีสีหน้าไม่ค่อยพอใจที่ทุกคนเห็นเป็นเรื่องเล่นๆ ส่วนนพลักษณ์ก็ยังคงนั่งรอฟังอย่างตั้งใจอยู่

"บานาน่า สพลิต ไม่ใช่ชื่อไอศกรีมนะคะ แต่เป็นโครงการที่คิดค้นโดยนักสังคมสงเคราะห์ชื่อ ลิซ แมคกอนาเกล (Liz McGonagle) มีขึ้นสำหรับกลุ่มเด็กนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวแตกแยก พ่อแม่แยกทางกัน หรือเด็กที่สูญเสียพ่อแม่ ลูกมีพ่อเป็นต้นแบบของความมีวินัย มีแม่เป็นต้นแบบของความรัก เด็กที่มีทั้งความรักและวินัย ถือว่ามีต้นทุนชีวิตที่พร้อมจะใช้ชีวิตอย่างมั่นคง แต่ถ้าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไป เด็กอาจจะมีพฤติกรรมเรียกร้องให้ได้มาซึ่งความรัก ความสนใจ จนสร้างปัญหาให้ตัวเองโดยไม่รู้ตัว"

ระหว่างพูด ทนายทิพย์ก็เลื่อนรูปภาพต่างๆ มาเป็นภาพประกอบอย่างตอนนี้ก็มีภาพเด็กทำหน้าเศร้าที่พ่อแม่แยกทางกัน

ด้วยน้ำเสียงที่ดังฟังชัด และความหนักแน่นของข้อมูล ทำให้ครูหลายคนที่นั่งฟังอยู่เริ่มเห็นข้อดีของโครงการ ต่างเปลี่ยนท่าทีกลับมาตั้งใจฟัง ทนายทิพย์ยิ้มอย่างมั่นใจ ในขณะที่อำนาจกลับเริ่มมีท่าทีไม่พอใจ

"โครงการผูกสาแหรก คือทางออกของเด็กที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยง เรา

จะทำหน้าที่รับฟังปัญหา ให้ความสนใจ ทำให้รู้ว่าพวกเขากำลังเจออะไร
ขั้นตอนการทำงานเริ่มจากประเมินพฤติกรรมดูว่าเด็กที่อยู่มีปัญหาด้านใด
จากนั้นเป็นการปรับพฤติกรรมและทำความเข้าใจกับครอบครัว"

ทรายทิพย์พูดต่อ ครู่อื่นๆ เริ่มพยักหน้า บางคนกระซิบกระซาบกัน
ด้วยความชอบใจ จึงทำให้อ่านใจไม่พอใจมากยิ่งขึ้น นอกจากครูคนอื่นๆ
จะสนใจ นพลักษณ์เองก็ดูสนใจมากด้วย

"คิดฉันในฐานะที่ปรึกษาทางด้านจิตวิทยาจะทำงานร่วมกับครู
ประจำชั้น ครูแนะแนว ครูฝ่ายปกครอง และพ่อแม่ของเด็ก เมื่อเด็กปรับ
พฤติกรรมได้ เด็กจะไม่สร้างปัญหาให้ตัวเอง และผ่านพ้นช่วงหัวเลี้ยว
หัวตอนี้ไปได้ ไม่นานแล้วจะแน่นอนค่ะ ขอบคุณมากนะคะ"

เมื่อทรายทิพย์พูดจบ นพลักษณ์ก็เป็นคนนำปรบมือ ครูคนอื่นๆ
รวมทั้งชวนนักเรียนปรบมือตาม ทำให้หญิงสาวยิ้มปลื้ม อ่านใจยังไม่พอใจ
หนักขึ้น แต่จำใจต้องปรบมือให้พอเป็นพิธี ทรายทิพย์เห็นแล้วก็ยิ้มรับ
อย่างโล่งอก นพลักษณ์ลุกขึ้นยืนเพื่อพูดปิดการประชุม

"โครงการนี้อาจจะใหม่และเข้าใจยากสักหน่อย แต่ถ้าทำได้ตามที่
ตั้งใจไว้ คนที่ได้รับประโยชน์ก็คือนักเรียนของเรา ขอให้ทุกคนร่วมมือกัน
ทำให้โครงการนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี"

นพลักษณ์ส่งยิ้มให้ทรายทิพย์ก่อนเดินออกจากห้องไป

อ่านใจลุกขึ้น ส่งสายตาดูเกลียดขวางมาทางทรายทิพย์ ซึ่งเธอ
มองออกว่ามันยังมีความหมายว่าให้เธอรอวังตัวไว้ให้ดี

หลังจากทุกคนเดินออกจากห้องไปหมดแล้ว ปาล์มก็รีบวิ่งเข้ามา
เกาะแขนเพื่อนอย่างดีใจ

"แกพูดได้เห็นภาพชัดเจน ครูหลายคนเข้าใจขึ้นเยอะเลย่ว่าพวกเรา
กำลังทำอะไรกันอยู่"

เพื่อนรักทั้งสองยิ้มให้กัน จากนั้นก็มีเสียงหนึ่งดั่งขึ้นด้านหลัง

"คุณพรีเซ็นต์ได้ดีมาก"

"ขอบคุณค่ะ"

ทรายทิพย์หันมายิ้มกว้างขอบคุณ รู้สึกดีใจว่าในที่สุดเธอก็ได้รับ
คำชมจากชายหนุ่มเสียที แต่แล้วก็ต้องหุบยิ้มแทบไม่ทัน

"แต่ยิ่งพูดไว้ดีแค่ไหน ต้องทำให้ดีมากกว่าที่พูด จำไว้ด้วย!"
ชวนกรพูดจบก็เดินจากไป ทิ้งให้ทรายทิพย์มองตามพลาบ่นกับเพื่อน

"ชมเฉยๆ ก็ไม่ได้ ทำไมต้องชมไปกดดันไปด้วยนะ"

แต่ปาล์มก็พูดให้กำลังใจว่า

"ก็ดีกว่าไม่ชมนะ"

"เออ...ก็จริง"

ทรายทิพย์กับปาล์มหัวเราะกันเบาๆ ทรายทิพย์ไล่อกที่ทุกอย่างผ่านพ้นมาได้ด้วยดี

ที่คอนโคมิเนียมของพีรดา...

มงกุฎแก้วยังคงเก็บตัวเงียบ แม้ว่าข่าวตามสื่อหลักๆ จะซาไปบ้างแล้ว แต่กระแสในโลกออนไลน์ก็ยังเซียวรกรากอยู่ มินนี่นั่งหน้าแล็บท็อป สีตลิตของตัวเอง ในมือถือแท็บเล็ต และยังมีมือถือวางอยู่บนโต๊ะข้างๆ อีกด้วย สีหน้าของเด็กสาวค่อนข้างเครียด ดวงตาของเธอสะท้อนเงาของข้อความต่างๆ ที่ไล่อ่านทั้งจากในพันทิป ทวิตเตอร์ เฟซบุ๊ก และตามเว็บไซต์อื่นๆ อีกมากมาย

ความจริงโหด หน้าใส เบื่องหลังเฟะ แบนมินนี่!

ตัวอย่างเลวๆ ของเยาวชน พ่อแม่ไม่สั่งสอน เลวเจียบ!

เลิกแอ๊บได้แล้ว คนดูไม่ได้โง่!

เบื่อดัง ไม่ต้องปกป้องเลย อายุก็ไม่น้อย
การศึกษาก็มี แต่ยังทำ แปลว่าชั่วจริง

นางงามอัปยา ต้องยึดตำแหน่ง! ถ้าเสพจริงต้องโดนจับ!

กรี๊ด!!!

มินนี่กรี๊ดร้องออกมาสุดเสียง กวาดข้าวของที่วางอยู่ตรงหน้า
กระจัดกระจายลงพื้น พิศาริบบิ่งเข้ามาทันที

"มินนี่ แม่บอกแล้วให้มียว้าให้เลิกอ่านสั๊กที ไอ้คอมเมนต์ต่างๆ ใน
อินเทอร์เน็ตนะ พอได้แล้ว ปิ๊งๆ!"

พิศดาบอกพาลงปิดคอม และหยิบแท็บเล็ตมาเก็บไว้

"ถ้ามินนี่ไม่อ่าน แล้วจะารู้เรื่องราวคนอื่นเค้าคิดยังไง"

"คนอื่นเค้าจะคิดยังไงก็เรื่องของเค้า เราไม่ได้ทำผิด จะกลัวอะไร
แม่ไม่ปล่อยให้ออนาคตเราคับเค็ดขาด! ไม่ว่ายังไงเราจะต้องผ่านมันไปให้
ได้ และมันต้องไม่ใช่ผ่านธรรมดา แต่ต้องผ่านไปได้อย่างสวยงาม"
พิศดาเซิดหน้าพุด แหวดตาเป็นประกาย

"คุณแม่จะทำอะไรก็รีบทำเถอะค่ะ มินนี่ไม่อยากอึดอัดอยู่ในบ้านแล้ว
มินนี่คิดถึงเพื่อนๆ คิดถึงน้องๆ เอฟซี มินนี่อยากไปโรงเรียน!" มินนี่ไวยวาย
ปิดท้ายด้วยความหงุดหงิด เอาแต่ใจ

CHAPTER 05

หลังเคารพธงชาติทุกเช้าที่โรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษา เป็นช่วงเวลา
ที่ครูพละชื่อ อวิช จะมานำเด็กๆ เดินออกกำลังกายทุกๆ เช้า วันนี้ก็
เช่นเดียวกัน ต่างออกไปก็ตรงที่ปาล์มกับทรายทิพย์ได้วางแผนบางอย่าง
เอาไว้แล้ว ระหว่างรอเวลาที่จะทำตามแผน ทั้งคู่ก็เดินตามเด็กๆ ไปด้วย
อย่างสนุกสนาน

"พร้อมมั๊ยทราย เคี้ยวออกกำลังกายเสร็จ เราทำตามแผนที่เตรียม
กันไว้ล่ะ" ปาล์มหันมาทางเพื่อน

ทรายทิพย์ทำหน้าตาขึงขังก่อนตอบว่า "โอเค"

"ว่าแต่ทราย...แกมองหาใครอยู่ เห็นหันซ้ายมองขวาตั้งแต่เมื่อ
แล้ว"

"อ้อ! มีเด็กคนหนึ่งที่เคยเจอ ฉันว่าเค้าอาจต้องการความช่วยเหลือ
เอาไว้ถ้าฉันหาตัวไม่เจอจึงจะขอให้แกช่วย วันนี้เรามาลุยแผนของเรา
ก่อน" ทรายทิพย์ตอบ

ปาล์มพยักหน้า "อืม...ลุย!"

สองสาวมองหน้ากันอย่างมุ่งมั่น

บนเวทีหน้าสนาม เมื่อเพลงจบ ครูอวิชก็หยุดเต้นและประกาศให้
ทุกคนแยกย้ายกันเข้าห้องเรียน

"ได้ขยับแข้งขยับขา รับวิตามินดีจากแสงแดดยามเช้าเพื่อไปสร้างกระดูกกันแล้ว ก็ต้องพร้อมที่จะเรียนหนังสือ แยกย้ายกันไปได้แล้วครับ"
 เด็กๆ กำลังจะแยกย้ายกันไป ทันใดนั้นปาล์มก็เดินขึ้นโปบนเวที
 "ครูอวัชคะ เคียวก่อนคะ ปาล์มมีข่าวจะประกาศหน่อยคะ"
 ครูอวัชแปลกใจ แต่ก็ยอมประกาศเรียกนักเรียนทุกคนให้อยู่ก่อน
 "เคียวครับ! เคียวครับนักเรียน ครูปาล์มฝ่ายแนะแนวมีข่าวจะมาประกาศครับ"

นักเรียนทั้งหมดหยุดเดิน ในจำนวนนั้นมีเด็กชายคั่งใจหรือโชกุน แคนโท และปุ่น นักเรียนสาวหน้าตาน่ารัก หัวหน้าห้องของแคนโทกับถวยชัยอยู่ด้วย

บนเวทีหน้าเสาธง ปาล์มเดินมาครองไมโครโฟน แล้วเริ่มประกาศเสียงใส

"สวัสดีคะนักเรียน ครูปาล์มฝ่ายแนะแนวนะคะ วันนี้ครูมีคุณครูคนใหม่มาแนะนำให้ทุกคนรู้จัก นั่นคือคุณครูทรายทิพย์คะ"

เด็กๆ ชะเง้อมองด้วยความสนใจ ต่างกับชวนากรที่สะอึกก็แล้วเฟ้มมองอย่างสนใจว่าสองสาวกำลังจะทำอะไร ส่วนครูน้อยและครูคนอื่นๆ ก็มองอย่างสงสัย ทรายทิพย์ปรากฏตัวขึ้นพร้อมด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร

"สวัสดีคะทุกคน ครูชื่อทรายทิพย์ เป็นที่ปรึกษาพิเศษคะ ทุกคนคงสงสัยว่าปรึกษาเรื่องอะไร ตอนนี้เวลาน้อย ไว้วันหลังครูจะมาอธิบายต่อว่าปรึกษาเรื่องอะไร สำหรับวันนี้มีนักเรียนผู้โชคดีสามคนที่จะได้มาคุยกับครูก่อน คนแรก นายถวยชัย ชั้น ม.6 คนที่สอง นางสาวมณฑกแก้ว ชั้น ม.5 และเด็กชายคั่งใจ ชั้น ป.6 ทั้งสามคนไปพบกับครูที่ห้องให้คำปรึกษาที่ตึก 2 ตอนพักกลางวันนะคะ"

พอทรายพุดจบ ปาล์มก็รับช่วงต่อ

"หมดเรื่องประกาศแล้วคะ แยกย้ายกันเข้าห้องเรียนได้เลยนะคะ"

นักเรียนทยอยเดินไป ในขณะที่ชวนากรก็มองทรายทิพย์อย่างพิงพอใจ หญิงสาวส่งยิ้มปิดท้าย แต่พอหันมาเห็นครูน้อยที่ยืนกอดคออยู่กับกิ๊วะงักก็เห็นได้ชัดว่าครูน้อยไม่พอใจ

ถวายเป็นโรงเรียนสายเพราะมีแค่ช่วยพ่อทำงาน เด็กหนุ่มอยู่

กับพ่อที่ทำโรงหล่อเหล็ก พ่อชอบคุณค่าเขาเป็นประจำ ส่วนแม่ก็หย่ากับพ่อ ออกไปอยู่กับน้องแล้ว เด็กหนุ่มรีบร้อนเข้าห้อง แต่ก็มีความกับแคนไทที่จับจ้องอยู่จนได้ ทั้งสองชกต่อยกันอย่างหนัก จนใบหน้าของแต่ละฝ่ายพังยับเยิน ทำให้ยังไม่ทันเข้าเรียนภาคบ่ายก็ต้องเชิญผู้ปกครองมาพบแล้ว

ที่ห้องฝ่ายปกครอง ถวายเป็นกับแคนไทจ้องหน้ากันอย่างไม่มีใครยอมใคร ฝ่ายแคนไทมี ฉลวย ผู้เป็นบิดากับลูกน้องอีกสองคนยืนคุมเชิงอยู่ ฉลวยความใจลูกชายและต้องการเอาเรื่องถวายเป็นให้ถึงที่สุด ทำให้เป็นสุข แม่ของถวายเป็น เริ่มกังวลขึ้นมา

"ผมไม่ยอมจะรับ ลูกผมโดนหนักขนาดนี้ ครูต้องไล่ไอ้เด็กนี้ออก!"

ฉลวยชี้หน้าถวายเป็นซึ่งเถียงสวนทันที

"แต่ผมไม่ได้เริ่มก่อนนะครับครู! แคนมันอัดผมก่อน ผมแค่ป้องกันตัว"

เป็นสุขพยายามจะจับแขนลูกชายให้ใจเย็นๆ

"ป้องกันตัว? ภูหน้าเลขขนาดนี้ มึงจะฆ่ากูซัด!"

แคนไทตอบโต้บ้าง ซึ่งฉลวยก็ให้ท้ายลูกทันที

"ไอ้! แคนเค้าใช้แค่มือเปล่า แต่แกใช้อาวุธ คินะที่เอกซเรย์สมองแล้วไม่เป็นอะไร"

"แต่ถ้ามันไม่ทำผมก่อน ผมก็ไม่ทำมันเหมือนกัน!" ถวายเป็นยังไม่ยอม

ฉลวยกับแคนไทเริ่มโมโหหนัก ผุดลุกขึ้นจะเถียงสวน ดูท่าว่าจะเป็นเรื่องราวใหญ่โต ทำให้เป็นสุข ครุ่นอยู่ และอำนาจ ต้องรีบไกล่เกลี่ย

"ขอโทษนะครับ ที่ผมเชิญผู้ปกครองทั้งสองฝ่ายมาก็เพื่อจะหันหน้าคุยกัน และรับรู้ปัญหาร่วมกัน"

แต่แคนไทกับถวายเป็นมองหน้ากันไปมา จากนั้นก็พุ่งเข้าหากันอีก เคี้ยวคร่อนถึงเป็นสุขและคุณครูคนอื่นๆ ต้องช่วยกันจับไว้ สุดท้ายเรื่องมาได้ข้อสรุปตรงที่...ต่างคนต่างได้หนังสือทัณฑ์บนไปคนละฉบับ

หลังจากออกจากห้องปกครองแล้ว เป็นสุขกับถวายเป็นยืนคุยกันอยู่ที่มุมหนึ่งของโรงเรียน ในมือเป็นสุขมีหนังสือทัณฑ์บนอยู่

"ทัศน์บน เอ้อ!...นี่ถ้าพ่อรู้เป็นโคนหนักแน่"
เป็นสุขมองหน้าลูกชาย กิ่งหนักใจ กิ่งสงสาร
"ผมรู้ ถึงโทร. หาแม่ ไม่ได้โทร. หาพ่อไงล่ะ" ถวายชัยตอบ
เป็นสุขรู้สึกสงสารลูกมาก เธอจึงถวายชัยมากอดเอาไว้แน่น
"พ่อเค้าก็เป็นคนอารมณ์ร้ายแบบนี้แหละลูก ถ้าทนไม่ไหวก็ออกมาอยู่กับแม่กับน้องนะลูกนะ"

ถวายชัยน้ำตาซึม แแต่กลั้นไว้ไม่ให้ไหล เด็กหนุ่มตอบมารดาว่า
"ถ้าผมออกไป พ่อก็ต้องอยู่คนเดียว ผมทำแบบนั้นไม่ได้ครับ
ตอนนี้ผมยังพอทนได้อยู่"

ถวายชัยพยายามทำตัวเข้มแข็งให้มารดาเห็น แต่เป็นสุขรู้ว่าลูก
ของเธอประสบกับความยากลำบากเพียงใด กระนั้นเธอก็ทำได้แค่กอด
ถวายชัยเอาไว้แน่นๆ

ถวายชัยเดินไปส่งแม่แล้วเข้าห้องเรียนตามปกติ เขาเจอปูนหัวหน้า
ห้องซึ่งเดินเข้ามาคุย ถวายชัยไม่รู้ว่าปูนคอยเฝ้าดูและเห็นใจเขาแค่ไหน
เด็กสาวเป็นห่วงแต่ยื่นมือเข้ามายุ่งไม่ได้นัก ได้แค่คอยช่วยเหลืออยู่ห่างๆ

"ห่วย เมื่อเช้าครูใหม่ที่ชื่อทรายทิพย์ ประกาศเรียกให้เธอไปหา
เค้าที่ห้องให้คำปรึกษา" เธอแจ้งเรื่องสำคัญให้ถวายชัยรู้

เด็กหนุ่มมองหน้าตัวเองงๆ พ่อจะถามเพิ่มเติม ปูนก็เดินแยกออกไป
ไปอีกทางแล้ว

ห้องให้คำปรึกษา?

'ปรึกษา' ไรอะ' ถวายชัยคิด

ชวนากรมาที่ห้องให้คำปรึกษา พอเขาเปิดประตูเข้าไปก็ต้อง
แปลกใจในการตกแต่งห้องที่มีของเพิ่มเติมมาหลายอย่าง

"เด็กในโครงการอยู่ไหน ไม่เห็นมีใครมาสักคน คุณจัดห้องใหม่นี้
ตกลงผมจ้างนักจิตวิทยาหรือมัณฑนากรกันเนี่ย"

ชายหนุ่มถามขณะเดินไปยังมุมของเล่น ทรายทิพย์จึงลอบชักสีหน้า
ไม่พอใจทันที

"คุณเพิ่มน้องโง่ๆเข้ามา ความสนใจของเค้าไม่เหมือนกับสองคน

แรก ฉันต้องจัดพื้นที่ให้เค้า ฉันไม่ได้ทำซ้ำๆ แต่ทำตามหน้าที่ และฉันก็รู้ว่าหน้าที่ของฉันคืออะไร!" ทนายทิพย์ชี้แจงอย่างหนักแน่น

ชายหนุ่มอึ้งไป ก่อนจะพูดต่อ "ถ้ารู้แล้วก็รีบทำตามหน้าที่ตัวเองด้วย!"

ทนายทิพย์สะอึก รู้สึกเหมือนถูกค่ากลายๆ เธอเห็นชวณกรวางกระดาษหนึ่งปึกไว้บนโต๊ะ

"นี่เป็นความเห็นของผู้ปกครองที่เข้ามาเขียนไว้ในเว็บบอร์ดของโรงเรียน เกี่ยวกับเรื่องภาพหลุดของมินนี่ หลายคนตั้งคำถามว่าโรงเรียนจะลงโทษเด็กยังไง และความจริงมันเป็นยังไงกันแน่"

ทนายทิพย์หยิบมาอ่านแล้วก็อึ้ง

"ตอนนี้เรากำลังติดต่อกับผู้ปกครองไม่ได้เลย ทั้งสองคนเก็บตัวเงียบ และถ้าพรุ่งนี้เด็กยังไม่มาเรียน จะต้องโดนพักการเรียนก่อนถูกพักการเรียน เพราะขาดเรียนเกินกำหนด ผมจะให้คุยกับครูปาล์มไปพักเตือนเค้าด้วยตัวเองก่อนเรื่องจะบานปลายมากไปกว่านี้!" ชวณกรพูดต่ออีกด้วย

ทนายทิพย์ได้แต่พยักหน้ารับ แล้วกวาดตาอ่านความเห็นต่อไปอย่างเคร่งเครียด

ทนายทิพย์กับปาล์มเดินทางมาถึงคอนโดมิเนียมของพีรดาตาม

คำสั่งของรองผู้อำนวยการทันที พอแจ้งว่ามาจากโรงเรียนเปี่ยมคุณศึกษา ทั้งสองคนจึงได้ขึ้นไปชั้นบนเพื่อพูดคุยกับพีรดา แต่พอแจ้งว่าหากมินนี่ขาดเรียนอีกจะต้องโดนพักการเรียน พีรดาก็กรีดร้องเสียงสับสนขึ้นมา

"ไม่ได้ะ!!! ไล่ออกไม่ได้! แเค่โดนข่าวภาพหลุด สถิติของมินนี่ก็แทบจะหลุดตามไปด้วยแล้ว วันๆ ไม่กินไม่นอน เอาแต่อ่านคอมเมนต์ในเน็ตจนจะบ้าอยู่แล้ว ถ้าโรงเรียนไล่มินนี่ออก คราวนี้ได้โดนค่าจนเนตล่อแน่! ฉันไม่ยอม! ที่ผ่านมามีคนี่สร้างชื่อเสียงให้โรงเรียนตั้งไม่รู้เท่าไร หุคเรียนแค่นี้ก็วัน ถึงกับจะไล่ออก มันมากเกินไปแล้ว!"

พอปาล์มได้ฟังอย่างนั้น ก็รีบอธิบายเพิ่มเติม

"ทางโรงเรียนยังไม่ไล่ออกนะคะ ตอนนี้อยู่ในขั้นการพักการเรียนและพักการเรียน ถึงได้ส่งเราสองคนมาคุย ตอนนี้ยังเป็นยังไงบ้างคะ ขอคุย

กับน้องหน่อยได้มั๊ยคะ"

"ไม่ได้! มินิยังไม่พร้อมเจอใครทั้งนั้น"

ท่าทางของพีรดาแข็งขึ้นมาก ทราวยทิพย์กับปาล์มมองหน้ากัน แล้วนักจิตวิทยาสาวก็ขึ้นมาได้

"คุณรดาคะ ทราวยขออนุญาตเข้าห้องน้ำหน่อยค่ะ ไม่ทราบว่าจะห้องน้ำไปทางไหนคะ"

ทราวยทิพย์ยิ้มซื่อๆ ทั้งที่ในใจวางแผนการบางอย่างเอาไว้

ในห้องส่วนตัวของมินิ เธออยู่กับไอซ์ซึ่งเพื่อนสนิทที่โคตรเรียนมาหา ขณะที่มินิกำลังบ่นเรื่องข่าวในอินเทอร์เน็ต ไอซ์ซึ่งก็มองไปรอบๆ ห้อง พลังลอบเบ้าปากเมื่อเห็นว่าในห้องมีแค่รูปของมินิเต็มไปหมด เธอรู้ตัวว่ามินินี้เป็นพวกหลงตัวเอง ชอบให้คนอื่นชื่นชม ซึ่งนั่นก็เพราะพีรดา นั่นเอง สำหรับไอซ์ซึ่งแล้ว เธอคบกับมินิก็เพียงเพราะหวังจะเกาะความดังเท่านั้น ไม่เคยคิดว่าจะเป็นเพื่อนแท้ อันที่จริงเธอออกจะหมั่นไส้มินิดี๋ยช้ำ

"ที่โรงเรียนเป็นยังไงบ้างแก คนอื่นเค้าพูดถึงฉันว่ายังไงบ้าง"

"จะว่ายังไง! เค้าก็คำแกละอะดิ แต่ละคนจัดหนักกันทั้งนั้น แกรู้ปะ เว็บบอร์ดโรงเรียนแทบล่ม มีแต่คนเข้ามาด่า ฉันไม่กล้าส่งให้แกอ่านกลัวจะยิ่งน้อยๆ เอะ...แก แล้วครูใหม่ชื่อ...ทราวยๆ อะไรสักอย่าง เค้าเรียกให้แกไปหาเค้าด้วยนะ เค้าบอกว่าเป็นที่ปรึกษาอะไรก็ไม่รู้ ฟังแล้วงงๆ"

มินิได้ฟังเพื่อนแล้วก็ยิ่งหงุดหงิดมากขึ้น

"อะไรกันนักกันหนาเนีย! ทั้งเรียก ทั้งมาหาที่บ้าน ครูโรงเรียนนี้แม่งคงว่าง ไม่มีงานทำหรือไง! แล้วจะให้ไปปรึกษาอะไรละ ไม่ปรึกษาเว้ย!"

มินิไวยวายแล้วเดินออกจากห้อง ทันเห็นทราวยทิพย์ที่มายืนฟังอยู่พอดี ทราวยทิพย์ตกใจมาก อันที่จริงเธอแค่อยากเข้ามาเพื่อเก็บข้อมูลสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของพีรดากับมินิ เพื่อนำไปประกอบการให้คำปรึกษาในอนาคต ไม่คาดคิดว่าจะเจอมินิเข้า

"จะไปห้องน้ำไม่ใช่เหรอ ทำไมมายืนตรงนี้"

พีรดาเดินเข้ามาสมทบ เธอมองทราวยทิพย์ตั้งแต่หัวจรดเท้า

"มินิไม่ได้บ้า! จะให้ไปคุยกับนักจิตวิทยาทำไม แล้วนักจิตวิทยา

ที่ไหนมาแอบฟังคนอื่นเค้าคุยกัน"

มงกุฎแก้วอาละวาดทันทีเมื่อทั้งหมดย้ายกลับมาอยู่ที่ห้องรับแขก พอทรายทิพย์กับปาล์มได้เห็นท่าทีแบบนั้นของเด็กสาว ก็ได้แต่ทำหน้าเฉือนๆ

"แล้วนักจิตวิทยาที่ไหนมานั่งแอบฟังกันเนี่ย"

"เอ่อ...คือ ครูไม่ได้ตั้งใจ แต่เสียงมันออกมาเอง"

"อ้อ! จะบอกว่ามินนี่ผิดที่ไม่ไปคุุณครูหรอคะ"

"น้องมินนี่คะ ค่อยๆ คุยกันเถอะคะ ครูทรายไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ครูจะไปห้องน้ำแล้วบังเอิญได้ยิน และการปรึกษาครูทราย ไม่ได้แปลว่าน้องมินนี่บ้านะคะ"

ปาล์มพยายามไกล่เกลี่ย และทรายทิพย์ก็รับลูกทันที

"ใช่ค่ะ ที่ปรึกษาทางด้านจิตวิทยา มีหน้าที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษานักเรียน เราทำงานร่วมกับครู หน้าของเราคือ..."

"พอๆ!" พีรคาโบกมือแล้วพูดต่อ "ไม่ต้องมาอธิบายอะไรทั้งนั้น สรุปละเนาะ มินนี่จะต้องไม่โดนไล่ออก และไม่ต้องไปปรึกษาอะไรกับใครทั้งนั้น ตอนนี้แกลงข่าวเสร็จแล้ว ทุกอย่างก็จะจบ ชีวิตเราจะกลับมาสู่สภาพปกติ! จบมัย...จบ!"

พีรคาพูดปิดฉากแบบฟันธง มินนี่กอดอกพลาญพักหน้าให้แม่ ส่วนทรายทิพย์กับปาล์มได้แต่อึ้ง!

ทรายทิพย์กลับมาโรงเรียนด้วยความหนักใจ เธอรู้ว่าพีรคา กับมินนี่ไม่มีทางร่วมมือด้วยแน่ๆ เอนั่งรอนักเรียนคนอื่นๆ ก็ยังไม่มา ทั้งที่ประกาศเรียกแล้ว หญิงสาวร้อนใจจึงเดินออกไปหาถึงห้องเรียนเอง เธอไม่พบโซกุน และก็ไม่พบถวยชัยด้วย

ระหว่างเดินกลับ ทรายทิพย์พบแคนไทและลูกแซ่แวสบๆ ใส่ แดมยังขอไอทีไลน์อีกต่างหาก แต่เธอก็ใจเย็นพอที่จะไม่เดินไปตามเหตุการณ์ ไม่ยอมเปลืองตัวไปกับเรื่องไร้สาระของเด็กๆ

เมื่อทรายทิพย์ไม่สนใจ แคนไทจึงเสียน้ำกับเพื่อนๆ เขายังเจ็บใจมากขึ้นเมื่อพบว่าปุ่นหัวหน้าห้องเดินมาเห็นเหตุการณ์นี้พอดี แคนไทแอบ

ชอบปุ่น แต่ปุ่นแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ชอบเขา ปุ่นเดินตามทรายทิพย์ไปและเรียกคุณครูสาวเอาไว้

"สวัสดีค่ะครู หนูชื่อปุ่น เรียนห้องเดียวกับถวายเป็นชัชวาล หนูจะมาบอกครูว่าถวายเป็นชัชวาลกลับบ้านไปแล้วค่ะ"

"ถวายเป็นชัชวาลกลับบ้านไปแล้ว แต่เค้ารู้ไหมว่าครูประกาศเรียกให้ไปหา" ทรายทิพย์ทวนคำอย่างแปลกใจ

"ทราบค่ะ ปุ่นเป็นคนบอกเค้าเอง"

ได้ยินเด็กสาวพูดอย่างนั้น ทรายทิพย์ก็ทำท่าเซ็งๆ ทำให้ปุ่นรีบพูดต่อไปอีกว่า

"แต่ที่ห่วยไม่มา คงเพราะรีบกลับไปช่วยงานที่บ้านนะคะ บ้านเค้าทำโรงหล่อเหล็ก เค้าต้องช่วยพ่อทั้งเช้าทั้งเย็น หนูเป็นหัวหน้าห้องนะคะ ก็เลยรู้สึกนินสีน! ครูมีอะไรให้หนูช่วยกับบอกได้เลยค่ะ" เด็กสาวพูดแล้วยิ้มสดใส

ทรายทิพย์ยิ้มรับแล้วเอ่ยขอบคุณ แต่ก็ต้องหุบยิ้มแทบไม่ทันเมื่อเห็นชนากรเดินมา

"ครูฝากบอกถวายเป็นชัชวาลว่า ถ้าตอนเย็นไม่สะดวก มาตอนพักกลางวันก็ได้ ครูไปก่อนนะ"

หญิงสาวรีบบอกปุ่นแล้วชิงหนีไปทันที หวังว่าจะหนีพ้น แต่โชคร้ายไปหน่อยที่ชนากรเหลือบมามองเห็นเธอพอดี และจากท่าทางรีบร้อนของทรายทิพย์ก็ทำให้เขารู้ทันว่าเธอกำลังพยายามหลบหน้าอยู่

ทรายทิพย์เดินหลุกมาอีกมุม พอหันมาอีกทางไม่เห็นชนากรแล้ว ก็โล่งใจ แต่หาวิธีไม่ให้ชายหนุ่มมาดักรออยู่ตรงหน้าแล้ว เมื่อเธอหันกลับจึงเจอแจ็กพอคเข้าพอดี!

"คุณเดินหนีผมทำไม" ชนากรถาม

"คือฉัน..." ทรายทิพย์อีกอึก แต่สุดท้ายก็เอ่ยปากตามตรง "ขอโทษค่ะ ฉันแค่ยังไม่พร้อมเผชิญหน้า"

"ทำไมล่ะ" ชายหนุ่มถามต่อ มองทรายทิพย์ที่ทำหน้าเซ็งๆ เพราะจำใจต้องรับสารภาพ

"ก็งานที่รับมอบหมายยังไม่มีอะไรคืบหน้า ฉันก็เลย...ไม่กล้าสู้หน้าคุณ เด็กสามคนในโครงการ สองคนไม่มา อีกคนกำลังจะถอนตัว คือมินนี่นะค่ะ พอท่านรองสั่งให้ไปคุยที่บ้าน ฉันก็รีบไปเลยนะค่ะ คุณรดาบอกว่าหลังจากแถลงข่าว ทุกอย่างจะจบอย่างสวยงาม นื่องกลับมาเรียนตามปกติ ไม่นิโคนไล่ออก สังคมให้อภัย แปลว่า...นื่องไม่มีปัญหา เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องเข้าโครงการค่ะ"

ทรายทิพย์พูดพาลงกั้มหน้าเพราะรู้สึกแสบไปกับเรื่องนี้ด้วย จากนั้นจึงพูดต่อ

"ขอโทษด้วยนะค่ะ ที่ฉันไม่สามารถทำให้คุณพีรคากับน้องมินนี่เข้าร่วมโครงการได้ เด็กสองคนก็ยังไม่เจอ...ไม่มีอะไรคืบหน้าเลยค่ะ"

ชวนากรรมองคนที่กั้มหน้านี้ๆ ก่อนจะระบายยิ้มออกมาเล็กน้อย ทรายทิพย์จึงไม่มีโอกาสได้เห็นมัน

"คุณได้เจอเด็กคนนึง และทำให้เค้าพยายามแก้ปัญหาบางอย่าง ใครบอกว่าไม่คืบหน้า นี่แหละความคืบหน้า"

คำพูดของชายหนุ่มทำให้ทรายทิพย์อึ้งไป หญิงสาวรีบเงยหน้ามองชวนากรรมซึ่งกลับไปทำสีหน้าเรียบเฉยเป็นปกติอีกครั้ง

"ผมชอบที่คุณพูดกับผมตรงๆ ยอมรับความผิดพลาด ความบกพร่องแบบตรงไปตรงมา ผมชอบ! ขอให้เป็นอย่างนี้ตลอดไป"

พูดจบชายหนุ่มก็เดินผละไป ทิ้งให้ทรายทิพย์อึ้งหนักเข้าไปอีก หญิงสาวมองตามเขาอย่างผิดคาด นอกจากชวนากรรมจะไม่ต่อว่าเธอแล้ว เขายังพูดให้กำลังใจเธออีกด้วย!

จึงคิดถึง เมซากิจึงกรีดตัวเองอีกองไป...อีกองไป
เด็กหญิงคิดว่ามันจะทำให้เธอฮึดทุกอย่างได้
แต่ความเจ็บปวดก็ไม่ได้ช่วยอะไร
มันจึงทำให้เธอมีดมน แะบาดแผลของเธอก็พองใหญ่
จิตใจของเด็กหญิงบอบช้ำเหลือเกิน

— เมซา